

ספר ראשון בדואט

היחידות

אור ירח ושמן מנועים

מחברת רבי המכר הצוואה וחלומות מתוקים

קריסטן אשלי

קריסטן אשלי
האיבזר

מאנגלית: עדי שניידר

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

קריסטן אשלי
החיבור

Kristen Ashley
THE HOOKUP

Copyright © 2017 by Kristen Ashley
Hebrew language copyright © 2023 Ahavot 2018

עורכות ראשיות: ורד רווה-שמואל, גלי אבני
עורכת: תמר לנדאו
הגהות: אילת שני
קריאה אחרונה: שרון שלו
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשרר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2023 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2023

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2023

מסת"ב 978-965-7831-13-7 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

פרק 1

תחתונים

איסי

התעוררתי לקול מאוורר תקרה.

לא היה לי מאוורר תקרה.

מן הסתם, זה גרם לי לפקוח את עיניי, במהירות.

ואז הבחנתי בעובדה שאני שוכבת על סדינים זהבהבים. הסדינים היו מבריקים מעט. יכולתי גם להרגיש אותם, והם היו רכים. הם נראו והרגישו יקרים.

אבל הם לא היו הסדינים שלי.

גם הכרית עליה היה ראשי לא הייתה שלי.

והשידה הסמוכה למיטה, עליה היו שלוש עטיפות של קונדומים, כסף קטן, טלפון נייד, שעון מעורר ומנורה לא היו השידה שלי, הטלפון הנייד שלי, השעון המעורר שלי או המנורה שלי.

בטיפשותי, בהיתי בשעון המעורר.

עדיין השתמשתי בשעון המעורר שאימא שלי קנתה לי כשהתחלתי ללמוד בקולג'. הוא היה מרובע, בצבע ורוד בהיר, חלקו הקדמי כמו מראה. אף שקיבלתי אותו לפני יותר מעשור, ושהוא היה זול בטירוף, הוא עדיין היה מגניב, וחשוב מכך, נשי. ומה שהכי אהבתי בו, הוא עדיין עבד.

השעון המעורר שבהיתי בו נראה מודרני, מתוחכם ויקר.

לא הייתי במיטה שלי, בבית שלי, עם השעון המעורר שלי.

התרוממתי מהמיטה ונשענתי על היד שלי, ואז קלטתי שאני עירומה (מעולם לא ישנתי עירומה). מיהרתי להתכסות בסדינים,

והכול חזר אליי, בבת אחת, עוד לפני שעיניי הספיקו לסרוק את החלל המעניין (כל כך מעניין, עד שגם במצבי הנוכחי לא יכולתי להתעלם ממנו) ונתקלו בקיר עם חלונות מעברה השני של המיטה ובגבר שעמד מעברו השני של הקיר.

ג'וני.

ג'וני גאמבל.

הבטן שלי התכווצה בעונג למראה דמותו. אך המראה שלו גם העלה זיכרונות ממנו ומהלילה שעבר. אין מצב שזה היה השם האמיתי שלו. בחיים האמיתיים, לאף גבר לא היה שם כזה.

זה היה שם המשמש גיבור-על בחיי היום יום שלו, בזמן שהוא לא מתפקד כגיבור-על. או של נבל חלקלק ומוכשר המתאהב בכחורה, בסופו של דבר, ומוותר על ההזדמנות לכסף קל. או של פורץ שמסתכל לך בעיניים בחיך בעודו גונב את טבעת יהלום מהאצבע שלך. אבל זה היה השם שלו.

ואם זה לא מספיק, אותו גבר שעמד שם לא היה ג'ון עם סיומת 'ני'. אבל ככה הוא הציג את עצמו בפניי.

"קוראים לי ג'וני. גאמבל. ג'וני גאמבל," הוא אמר אתמול בלילה בבר, בעודו מסתכל בחיך לתוך עיניי ולא גונב טבעת יהלום מהאצבע שלי, מפני שלא ענדתי טבעת יהלום על האצבע שלי, אבל בעיקר מפני שהוא פשוט לא היה בחור כזה.

הגבר בחוץ יכול היה להיות ג'ון או דירק או קלינט או אדוניס. אבל לא ג'וני.

רק שבזמן שהסתכלתי עליו, לאחר שביטאתי את שמו באוזניו פעם אחר פעם, לאחר שגנחתי אותו בזמן שהיה בתוכי (בין היתר), הוא בהחלט היה ג'וני.

עכשיו הוא עמד בחוץ, עם הקפה שלו.

לא, הוא היה בחוץ עכשיו, עומד במרפסת שלו, לגופו רק מכנסי טרנינג אפורים, כל כך ארוכים שהם התקפלו סביב קרסוליו, מכסים את עקביו, המכפלת שלהם משוחררת, מעט פתוחה בצדדים. אמותיו היו שעונות על המעקה, והוא החזיק בין שתי כפות ידיו ספל לבן

וכבוד. מותניו הצרים נטו מעט הצידה, ואני זכיתי להעיק מבט בכתפו ובגבו החסונים, ללא הפרעה.

זכיתי להביט גם בצדודיתו.

היה לו שיער שחור – שופע, סמיך ומתולתל – וכרגע די הרבה ממנו היה סתור על מצחו.

היה לו גם זקן שחור. הוא לא היה זקן עבות, אבל מטופח היטב. הוא לא היה זקן קצוץ בקפידה ומטופח יתר על המידה, וגם לא זקן של חוטב עצים או בסגנון להקת ZZ Top. הזקן שלו העיד על היותו גבר שהחל לגדל זקן עוד לפני שזה נהיה אופנתי, וימשיך להסתובב עם זקן גם לאחר שהאופנה תחלוף מהעולם.

לא יכולתי לראות אותן מהמיטה, אבל גם היו לו עיניים שחורות. שחורות כפחם.

הזקן לא הסתיר את הלסת החזקה שלו. שום דבר לא הצליח להסתיר את אפו הגדול, הישר והאגרסיבי, שאיכשהו נראה גם קלאסי ותרבותי. או את הגבות העבות שהאפילו על עיניו, הגבות השחורות שנראו במבט חטוף כמבשרות רעות, אבל אם רק הייתן מחליפות איתו עשר מילים, הייתן יודעות שההפך הוא הנכון.

הוא היה ההפך הגמור.

הוא היה גבוה. הוא היה חסון. כתפיים רחבות. ורידים בולטים על זרועותיו. בטן שרירית. ירכיים גדולות.

בנוסף, הוא היה הגבר הכי חתיך שראיתי בחיי. גבר שהייתן מצפות לראות בטלוויזיה. גבר שאם הייתן רואות אותו על מסך באולם הקולנוע, היה נראה לכן גדול יותר במציאות. גבר שהייתן פותחות מגזין, ומצפות לראות תמונה שלו עומד מאחורי הגה של סירת מנוע יוקרתית בים התיכון, לבוש בגדים מרהיבים, מפרסם איזה בושם לגברים.

לא גבר שעומד על מרפסת עץ שמאחוריה – מצמצתי – הסתובב גלגל מים.

גלגל מים!

העובדה הזאת, העובדה שהיה כל כך חתיך, לא העובדה שגר במקום בו, למרבה התדהמה, יש גלגל מים פועל, לא הייתה הסיבה בגללה שכבתי במיטתו, בביתו, באמצע שום מקום, בית שהיה בו גלגל מים.

למען האמת, זה היה רק חלק מהסיפור.
 זה לא היה הסיפור כולו.
 בשורה התחתונה, לא עשיתי דברים כאלה.
 לא הייתי בחורה של סטוצים.
 זה לא שסלדתי מסטוצים. אימא שלי לימדה אותי שזה לא מתפקידי
 לשפוט. שום דבר. אף אחד.
 "אף פעם אין לך מושג, איזי, מה הסיפור," היא אמרה לי יותר
 מפעם אחת. "את אף פעם לא יודעת מה שוכן בעומק נשמתו של אדם
 אחר. פשוט אין לך מושג. ומכיוון שאינך יודעת, אף פעם, לעולם,
 אינך בעמדה לשפוט אדם אחר."
 אז כן, למדתי לא לשפוט.
 אבל לא עשיתי דברים כאלה, לא פגשתי גבר בבר, שתיתי איתו
 כמה משקאות ואחר כך חזרתי איתו הביתה בשביל לעשות איתו סקס
 (הרבה סקס), לישון איתו עירומה ולהתעורר במיטה שלו בזמן שהוא
 עומד במרפסת בלבוש חלקי ביותר, לוגם קפה להנאתו.
 לעיתים קרובות, הצטערתי שאני לא בחורה כזאת.
 למעשה, אימא שלי הייתה בחורה כזאת.
 ועד שהיא התחתנה, גם אחותי הייתה בחורה כזאת.
 אני פשוט לא הייתי כזאת.
 הייתי ביישנית מדי.
 למען האמת, הייתי אפילו קצת חסודה. ניסיתי להיפטר מהתכונה
 הזאת, מהצורך הזה שהרגשתי להיות הגונה, צנועה, טובה. מגיל צעיר
 מאוד למדתי מה עלולות להיות השלכותיה של התנהגות 'רעה',
 והשילוב בין ביישנותי המולדת ללקח הזה לא השאיר לי מרווח להיות
 שום דבר אחר.
 בגיל לא-צעיר למדתי גם כיצד גברים עלולים להתנהג, לאחר
 שנפלתי למלכודת שבהתחשב בעבר שלי (ושל אימי) הייתי אמורה
 לזהות ממרחק רב.
 אז לא הייתי סתם ביישנית. עם גברים, ובמיוחד בתקופה הזאת,
 הייתי פקעת עצבים.
 אבל לא עם ג'וני.

לא עם ג'וני גאמבל.

ולא רק מפני שהוא היה חתיך כל כך.

וגם לא רק מפני שהוא קנה לי כמה משקאות. אף על פי שזאת הייתה חלק מהסיבה, מפני שבין המשקה השלישי לרביעי (שעל כולם הוא שילם), הוא עצר את המלצרית ואמר, "תוכלי להביא לבחורה שלי כוס מים?"

זאת אומרת שהוא לא רצה שאשתכר בכדי שהוא יוכל לעשות בי כרצונו. לא הפריע לו שארגיש רגועה ומשוחררת, אבל הוא לא רצה לנצל את מצבי.

זה גם העיד המון על אופיו הטוב. אבל גם זאת לא הייתה הסיבה היחידה.

וגם לא רק מפני שהוא הקשיב. הוא לא דיבר יותר מדי, אבל הוא הקשיב, והוא עשה זאת בצורה פעילה, שואל שאלות בזמן שדיברתי על העבודה שלי, על אימא שלי, על אחותי, על חיות המחמד שלי, על הבית שלי. הוא הביע עניין. הוא הקדיש לי את מלוא תשומת ליבו. המבט שלו לא נדד לנשים אחרות בבר, או למשחק הספורט ששודר בטלוויזיות שהיו בחדר.

כל תשומת ליבו הייתה נתונה אליי.

וזה גם לא היה רק מפני שהיה לו חיוך מוצלח, עליז ונהדר. חיוכו העליז היה שבור, מעוקל בזווית פיו, מקמט צד אחד מפניו כך שעניו השחורות נראו כאילו שהן מנצנצות.

חיוכו היה רחב. חיוך גדול, בוהק ולבן בתוך אותו זקן שחור, מעקל את שפתיו המלאות, הוא היה מתוק וסקסי במידה שווה ומייסרת ביותר.

והוא פיזר בכיווני שפע מהם, מחיוכו העליז וממאור פניו, וזו סיבה נוספת לכך שמצאתי את עצמי עירומה במיטה שלו. הוא חשב שאני מצחיקה. וזה מצא חן בעיניי. זה הרגיש נעים להצחיק אותו, להאיר את פניו, וגם לגרום לו לצחוק (והוא צחק לא מעט).

ובהתחשב בכל הגורמים האלה, אחרי ארבעה משקאות, כשהוא רכן לעברי ושאל בקולו העמוק, "את רוצה להתחפף מפה?" השבתי בחיוב.

לא היסטתי.

הנהנתי בראשי וביטאתי את הסכמתי ב'כן' מבויש, בקול מתנשם מעט, אך עדיין החלטי.

וזה זיכה אותי בחיוך נוסף.

בהמשך אגלה שזה רק ילך וישתפר.

בתור התחלה, הוא פתח בשבילי את דלת הטנדר שלו.

ואחרי שהתיישבתי, הוא גם סגר אותה.

ואז, בזמן שהוא החל לנסוע ונפל לי האסימון שייתכן שזה לא המהלך הכי נכון מצדי, להיכנס למכונית של גבר זר ולנסוע אליו הביתה, התבוננתי בצדודיתו באור של לוח המחוננים, ביישנותי נמהלה במעט חרדה, ובעקבות זאת פלטתי, "אני, אה... אחזור הביתה הלילה?"

הוא לא שאל לדעתי בנושא. הוא אפילו לא היסט.

הוא פשוט אמר, "לא."

באותו הרגע, לאחר גל ריגוש נעים שירד בגבי, הוצאתי את הטלפון שלי מתיק היד ואמרתי לו בטון מהוסס, "אני פשוט... צריכה לשלוח הודעה לחברה שלי. יש לי כלבים. וגם חתולים. וגם כמה, אה... בעלי חיים אחרים. היא גרה קרוב אליי. אני רוצה לבקש ממנה לקפוץ אליי בבוקר ולהאכיל אותם ולטייל עם הכלבים."

"דבר ראשון, אני חושב שזה מדליק שאת דואגת לחיות המחמד שלך, ודבר שני, הייתי חושב שאת טיפשה אם לא היית דואגת לעצמך ומודיעה לחברה היכן ועם מי את נמצאת."

זאת הייתה התגובה שלו. הוא ידע מדוע רציתי ליצור קשר עם דיאנה, ושזה לא היה קשור רק לרצוני לבקש ממנה שתטפל בחיות המחמד שלי. וכמו שהוא דאג להזמין לי כוס מים בין המשקאות, גם הפעם הוא הוכיח לי שהוא דואג לי.

אז כן, בהחלט כן, הפתיחה שלו הייתה מצוינת, ומשם הוא רק המשיך להשתפר.

שלחתי לדיאנה את המידע הזה, ועל אף שהחרדה שלי התפוגגה בעקבות ההערה שלו, היא שבה במלוא עוצמתה מפני שיצאנו את גבולות העיירה. גם אני גרתי מחוץ לעיירה, אך מעברה השני, בשטח

של שנים-עשר דונם שכלל את הבית שלי, האורווה הקטנה שלי, שני הכלבים שלי, שלושה חתולים, שתי ציפורים ושני סוסים, אבל לא הייתי רחוקה מהעיירה עד כדי כך.

דיאנה אומנם תקבל את ההודעה שלי, אבל היא לא תדע עם מי אני נמצאת ולאן הוא מסיע אותי, וכשהוא פנה אל דרך עפר שהייתה מכותרת ביערות מכל עבר, התחלתי לתהות לאיזו צרה הכנסתי את עצמי.

לא היה לי ספק שרוצחים סדרתיים גרים בדרכי עפר באזורים מיוערים.

וגם משוגעים שכולאים אותך בכונקרים תת קרקעיים ומחזיקים אותך בשבי בזמן שהם כופים עלייך לייצר תינוקות על מנת שהם יוכלו להקים צבא (או מה שזה לא יהיה) גרים בדרכי עפר באזורים מיוערים, לא היה לי ספק בכך.

לבסוף, כשפנסי רכבו האירו קרחת יער בה ניצב מבנה בן שתי קומות, בנוי מאבנים בגוונים שונים של שמנת, צהוב וחום (גלגל המים היה מעברו השני של הבית, ועוד לא ראיתי אותו), מסביבו נחל גדול, נתקפתי חרדה משתקת מפני שהיינו בלב היער, ולא היה דבר סביבנו, ידעתי שאם איאלץ לברוח, איאלץ לברוח למרחק רב מאוד.

הוא היה גבוה ובכושר, עם רגליים ארוכות להפליא, והייתה לי הרגשה שאם אנסה לברוח הוא יתפוס אותי.

הוא יצא מהרכב, פסע סביבו ופתח את הדלת שלי (בעיקר מפני שנותרתי קפואה על מושבי).

הוא גם אחז בידו, וכשהפניתי אליו את ראשי, הרגשתי מבעד לחשכה שהוא מתבונן היישר לתוך עיניי.

ואז הוא אמר ברוך, "איזי, בייבי, יש סיכוי די טוב שאנשוך אותך. אבל תסמכי עליי, כדאי לך לצאת מהטנדר שלי, כי אני יכול להבטיח לך שתאהבי את הנשיכות שלי."

לפתע הרגשתי עקצוץ בין רגליי, וכנראה שהוא היה הרבה יותר עוצמתי מכפי שחוויתי אותו, מאחר שהוא דחק את רגליי וקמתי ממושבי.

ג'וני פינה לי את הדרך כשיצאתי מהמכונית. הוא הוביל אותי אל

מדרגות עץ בדופן המבנה, והוא עצר במחצית הדרך בשביל לנשק אותי.

כל השאר זכור לי בערפול שכולו טוב. ולאורך כל הטוב הזה, יותר מפעם אחת, הוא נשך אותי. והוא צדק.

באמת אהבתי את הנשיכות שלו. ולאחר ששכבנו שלוש פעמים (אבל חווייתי ארבע אורגזמות), נרדמתי עירומה בזרועותיו.

וככה מצאתי את עצמי, עדיין עירומה במיטה שלו, בזמן שהוא היה שקוע בהתבוננות על הנחל והיערות המקיפים את ביתו, העוטפים אותו בטבע, והוא נראה חלק בלתי נפרד מהטבע, מתהדר בזקן גברי פשוט מתוקף היותו גבר המתהדר בזקן, לובש מכנסי טרנינג ולוגם קפה בקלילות שהייתה חלק מהשהייה בתוך המרחב שלו.

הסטתי ממנו את מבטי והבחנתי בתחתונים שלי שהיו מוטלים בערמה עם מכנסי הג'ינס שלי על הרצפה ליד מיטתו, ולא רחוק מהם הייתה החולצה שלבש אתמול בלילה.

התקדמתי אל קצה המיטה, מצמידה את הסדין לחזה שלי, והמשכתי להתקדם כשאני מושיטה את רגלי ככל האפשר, עם אצבעות מתוחות, במטרה לגרור את החולצה שלו לעברי.

לאחר שעמדתי במשימה, התכופפתי לעברה, הרמתי אותה ולבשתי אותה.

ורק אז קמתי מהמיטה.

הייתי גבוהה. הוא היה גבוה ממני, אך בכל זאת הייתי גבוהה. כתפיו היו רחבות מאוד, והחולצה שלו הייתה תלויה כמו שק על כתפיי ובמורד החזה שלי, אך בקושי כיסתה את האחוריים שלי.

זאת לא הייתה הסיבה היחידה שבגללה התכופפתי והרמתי את התחתונים שלי.

לבשתי אותם תוך כדי הגנבת מבטים מבעד לחלונות, וקלטתי שג'וני זו, אבל רק בשביל להרים את ספל הקפה שלו אל שפתי. עיני עדיין היו מקובעות במרחק, גבו מופנה אליי באופן חלקי.

הבטתי בחדר, סביבי, היה זה חדר אחד גדול (עצום, למען האמת)

עם מטבח, פינת אוכל, פינת ישיבה, פינת קריאה ומיטה. פתח שהוביל למסדרון היה מימין למטבח.

ניגשתי אל הפתח והבחנתי בשלוש דלתות במורד המסדרון: שתיים מימין, אחת משמאל.

הדלת הראשונה מימין הייתה פתוחה. הצצתי פנימה וראיתי חדר גדול וארוך, עמוס בחפצים. בין החפצים היו כבשן, דוד חימום ומערכת חיבור לאינטרנט אלחוטי, אבל גם כמה חפצים האופייניים לגברים. ז'קטים ומעילי פליז התלויים על ווים. מגפיים ונעלי ריצה בערמה מבולגנת על הרצפה. מתקן לאחסון רובים עם ארבעה מקומות לרובים, רק שניים מהם מלאים. מה שנראה כמו אוהל ארוז וכמה כיסאות קמפינג המקופלים בפינה. כירה לבישול בטבע. תאורה לקמפינג. רשתות דיג. חכות. תיק גב גדול.

פסעתי מספר צעדים במורד המסדרון והעפתי מבט לתוך החדר משמאל.

חדר האמבטיה.

נכנסתי ונדהמתי.

לא ממש הבחנתי בחדר הקדמי. כן שמתי לב שהתקרות היו עשויות מעץ. הקירות היו מאבן. היה זה חדר שהייתן מצפות לראות במבנה מהסוג הזה, העשוי מאבנים בגוון שמנת, צהוב וחום, והכיל גלגל מים. חדר האמבטיה שופץ מן היסוד, ואפילו בעיניי הלא מיומנות יכולתי לראות שהשיפוץ נערך ממש לאחרונה.

והוא כלל לא נראה שייך למבנה הזה.

הכול היה לבן.

הכול.

קירות מחופים באריחים לבנים ובוהקים. מקלחת גדולה (עצומה, למען האמת, עם חמישה ראשי מקלחת: שניים הנוטים באלכסון מלמעלה, אחד בתקרה ושניים נוספים היוצאים מהקירות). כיור כפול משיש לבן עם ורידים אפורים ומעליו מראה מוארת. אסלה מאחורי מחיצה נמוכה שהסתירה את רובה. ואמבטיה פינתית גדולה (ענקית, למען האמת) עם מדרגה צרה שנבנתה סביבה בנקודת המפגש עם הקיר, במקום בו אישה תניח נרות, צמחים, צנצנות נוי עם מלחי אמבט.

הפרט האחרון היה ידוע לי, מפני שראיתי אותן שם כמו עיניי. היה זה הדבר היחיד שניצב על אותה מדרגה צרה. צנצנות נוי מזכוכית מלאות למחצה במלחי אמבט כחולים.

הן לא היו שייכות לג'וני.

הן היו שייכות למישהי אחרת.

ובאותו הרגע לא רציתי להרהר באפשרות של 'מישהי אחרת'.

הסכתי את מבטי ממלחי האמבט ומיופיו המרהיב של חדר האמבטיה העצום, הנקי והמבריק הזה, שהיה חלומה של כל אישה ועמד בסתירה מובהקת לחדר הכבשן/דוד המים שעלה על גדותיו מחפצים של גברים וציוד קמפינג, וניגשתי אל הכיור. שטפתי את ידי. פשפשתי במגירות של ג'וני עד שמצאתי משחת שיניים, והשתמשתי באצבע שלי כמברשת. שטפתי את פי ובהיתי דרך המראה בעיניים שהתחננו אליי שאנקה מהן את האפור, ובדרך הכי מהירה והכי לא פולשנית שיכולתי, התחלתי לחפש מוצרים לטיפוח הפנים שאולי הגיעו עם מלחי האמבט.

לא מצאתי מוצרים כאלה.

מצאתי מעט מי פה, אז השתמשתי בהם.

רציתי לצאת מחדר האמבטיה, אבל לאחר שראיתי את מלוא הדרו, הסקרנות הכריעה אותי והובילה אותי אל הדלת בפאתי החדר, בין האמבטיה למקלחת. דלת שהייתה סגורה.

אבל לא יכולתי לעשות את זה.

ג'וני גאמבל קנה לי ארבע מרגריטות. הוא הכניס אותי לבית שלו. ואז הוא סיפק לי ארבע אורגזמות וחיבק אותי בזרועותיו בזמן ששקעתי בשינה (מה שקרה די מהר, כי אחרי הכול, הייתי אחרי ארבע מרגריטות וארבע אורגזמות).

מחובתי לכבד את הפרטיות שלו.

אם הוא היה מציע לערוך לי סיור בביתו, הייתי קופצת על ההזדמנות.

אבל על אף אותם מלחי אמבט, לא קיבלתי שום רמז ממנו, או מכל מקור אחר, שעליי לחטט לו בדברים רק למקרה שאולי הוא מסתיר משהו.

ייתכן שיש לו אישה שיצאה לסוף שבוע עם חברות או שנסעה לרגל העבודה, ככה שהוא לא חשש לשחר לטרף, ומפני שהיה מי שהיה, ונראה כפי שנראה, ידע שיתמזל מזלו, ולכן הסתיר את הראיות ושכח ממלחי האמבט.

אבל אם הייתה לו אישה שמשתמשת במלחי אמבט, היו הרבה ראיות נוספות שהיה עליו להסתיר, ולא ראיתי שם אפילו מברשת שיניים נוספת, שלא לדבר על שפופרת מסקרה תועה שפספס. לא מצאתי כזאת בבחינה-המעמיקה-הכי-לא-פולשנית-שיכולתי-לערוך, בכל אופן.

אולי הוא היה גבר כזה שאוהב לעשות אמבטיה, או שהוא נהג לעשות אמבטיה לאחר עיסוי, וכולם יודעים שכדאי להוסיף לאמבטיה מעט מינרלים לסיוע בתהליך ניקוי הרעלים.

אולי הוא אהב להדיף ניחוח נעים.

הוא גילם בדמותו את השם 'ג'וני' וקרא עליו תיגר. הוא היה גבר שידע בדיוק מה הוא רוצה במיטה, ולכן הוא לקח את מה שהוא רצה, ואם הוא היה צריך לגרור את זה, למקם את זה, למתוח את זה, להגמיש את זה, להצמיד את זה, הוא עשה זאת.

הוא יכול ליהנות מאמבטיות ריחניות כמה שמתחשק לו.

יצאתי מחדר האמבטיה וראיתי שהוא עדיין עומד ליד המעקה במרפסת שלו. כעת הוא עמד זקוף, אך נשען על ידו האוחזת במעקה, כשהוא מחזיק את ספל הקפה גבוה, קרוב אל פיו, אך לא לוגם ממנו, מבטו המהורהר עדיין נתון אל הנוף.

סרקתי את הדירה שלו במבט חטוף.

בכל עבר היו פזורים רהיטים מאמצע המאה. אלה לא היו רהיטים שקיבל עם הדירה. הם היו חדשים. נאים. קווים נקיים. מרובעים. בלי שטויות. מטוויד, עור ועץ בהיר. הכול, כולל המיטה, מדפי הספרים העבים (הגדושים בספרים עבי כרס) והכיסא הנוח שבפינה נראה אלגנטי ומהודר, כאילו ג'וני השתתף במכירה פומבית של תפאורה מהסט של מד מן וריהט בה את הדירה שלו.

זה היה מדליק במידה בלתי נתפסת.

המטבח נותר ללא שינוי. הוא לא הכיל שום דבר אופנתי. לא היו

בו דלפקים מחופים בבטון, גרניט או שיש, וגם לא ארונות מהודרים. במטבח היו דלפקי עץ שנראו כל כך ישנים, חלקים ברובם, אך עקומים וגליים במקומות שבהם הרבו להשתמש בהם. ארונות עם חזיתות נוקשות ומדפים פתוחים.

אף על פי שהחליף את מכשירי החשמל הישנים במדיח כלים מנירוסטה, מקרר וכיריים איכותיים ויקרים אם לא מהשורה הראשונה. עיניי התבייתו על הקפה. הבחנתי בספלי הקפה הלבנים על מדף פתוח מעל למכונת הקפה, ובבקבוק שמנת לקפה המונח על הדלפק. ניגשתי למכונה והכנתי לעצמי קפה.

בעודי עושה את דרכי אל המרפסת של הבית המרוהט באופן מבריק עם חדר אמבטיה חלומי, שמתי לב שג'וני כבר לא מתבונן בשלווה מהורהרת בנוף המוריק שמסביב לגלגל המים שלו. הוא ודאי קלט את תנועותיי, אולי אפילו שם לב שקמתי מהמיטה וביקרתי בחדר האמבטיה. אך בכל זאת מבטו כעת היה מכוון אל הקיר עם החלונות.

אליי.

פתחתי את דלת הזכוכית ויצאתי אל המרפסת. סגרתי אותה מאחוריי והסבתי את מבטי אל ג'וני, ולפתע קפאתי במקומי מפני שהוא נעץ את מבטו בחולצה שלגופי.

ייתכן שהאינטימיות שאפיינה את בחירת הלבוש שלי, והעובדה שהרגשתי בנוח להכין לעצמי קפה (ולבקר בחדר האמבטיה, ולהשתמש במשחת שיניים ובמי הפה) לא התקבלו בברכה.

אף פעם לא הייתי בקטע של סטוצים. בשום תקופה בחיי. יצאתי לדייטים. קבעתי חוק נוקשה לפיו חובה לצלוח לפחות חמישה דייטים לפני שאפשר אפילו להתגפף (זה נבע בעיקר מביישנות, אבל גם מנטיית הפורטיננית, שלדעתי נאחזתי בה מפני שהיא סייעה לי להיות ביישנית כל כך), כך שכמובן מעולם לא שכבתי עם גבר שעות בודדות לאחר שהכרנו.

לא היה לי שמץ של מושג מהם הכללים הנהוגים במקרה שאת מתעוררת במיטה של גבר שאת בקושי מכירה, נאה, ג'נטלמני ומקשיב ככל שיהיה.

"אני מאוד נהנה מהנוף המרהיב של הרגליים האלה, שלא לדבר על השיער הזה, הייתי מעדיף שתזיזי את הישבן שלך לכאן, איזי." הפקודה הזאת, שנאמרה בהלצה, שיככה את חששותיי, והתחלתי לחצות את המרפסת באיטיות, יחפה, בבוקר יום ראשון צונן זה של ראשית הקיץ, ולהתקדם אל ג'וני גאמבל.

הוא לא הסיר את ידו מהמעקה, אבל הוא הניח עליו את ספל הקפה שלו, כך שיוכל לכרוך את ידו סביב מותני.

וזה בדיוק מה שהוא עשה. הוא משך אותי אל חיקו בחוזקה, והצמיד את סנטרו אל צווארו כדי להרכין אליי את מבטו.

זה מצא חן בעיניי. הייתי גבוהה, ולכן נדיר היה שגברים היו יכולים להרכין אליי את מבטם, מאחר שהיה עליהם להתאמץ ולהצמיד את סנטרם לצווארם.

מה שאומר שג'וני התנשא לגובה של מטר שמונים ושמונה, אולי אפילו מטר תשעים ושניים.

כן, זה מצא חן בעיניי מאוד.

גם חום גופו מצא חן בעיניי. אתמול בלילה, כשהיינו במיטה, שמתי לב עד כמה גופו חמים וזה עזר לקדם את העניינים בינינו (הוא היה כל כך מיומן במיטה, שהוא כלל לא הזדקק לעזרה, ועדיין), זה קידם אותם בדרכים נעימות.

ואחרון חביב, גם החוזק שלו מצא חן בעיניי, חוזק שלא נבע רק מגופו החסון. הוא נבע מכך שהתבונן היישר לתוך עיניי, שמיהר לחבק אותי, לתת לי להרגיש רצויה בחיקו, כאילו שמח שהשתמשתי במשחת השיניים שלו, במי הפה שלו (על אף שהפרט הזה לא היה ידוע לו... בינתיים), שהכנתי לעצמי קפה, שהתעוררתי עירומה במיטה שלו.

הוא לא התכוון להעמיס אותי על הטנדר שלו, להסיע אותי העירה למכונית שלי ולהיפטר ממני בלי להביט לאחור.

זה היה משהו אחר.

זה היה...

זה היה התחלה של משהו.

נרגעתי באחיזתו.

"הי", לחשתי.

שפתיו התעקלו.

"הי." הוא החליק את ידו אל מותני ובמורד גופי ושאל, "ישנת

טוב?"

הנהנתי מפני שבאמת ישנתי טוב, אבל גם מפני שהתנועה של ידו גולה מתשומת ליבי עד כדי כך, שלא הייתי מסוגלת לדבר.

והיא קיבלה עוד מתשומת ליבי, בעת שאצבעותיו פגשו בשולי חולצתו שלבשתי והחלו להרים אותה מעלה.

לכן קולי נשמע מעט צווחני בעת ששאלתי, "ואתה? ישנת טוב,

זאת אומרת."

הרגשתי את לחיי מתלהטות, פרט שלא נעלם מג'וני. זה היה לי ברור ברגע שעייניו השחורות החלו לנצנץ, גם בזמן שקצות אצבעותיו מצאו את רצועת התחתונים שלי.

"ישנתי מצוין," הוא מלמל, ואז הוסיף בלי למצמץ, "תחתונים?"

"סליחה?" שאלתי. השאלה שלו בלבלה אותי, ככל הנראה מפני שאצבעותיו שוטטו לאורך הרצועה של פריט הביגוד שעליו דיברנו, עד כמה שזה נשמע מוזר, וזה היה לי נעים.

"תחתונים," הוא חזר ואמר, הפעם לא בשאלה.

"כן, אלה הם, אה... התחתונים שלי," אישרתי.

הוא הפנה לעברי חיוך קורן, לכן ויפהפה. "בייב, למה לבשת את

התחתונים שלך?"

מצמצתי אליו בעיניי.

אצבעותיו החליקו לתוך התחתונים, חופנות בעדינות את אחת

מלחיי ישבני.

שפתיי נפערו.

"אלייזה המתוקה והביישנית," הוא מלמל כאילו הוא מדבר על

מישהי אחרת, אף על פי שהתכוון ישר לתוך עיניי. "אצטרך להוציא

אותך מזה."

כן.

אלוהים אדירים, בבקשה שזה יהיה כן.

זה היה התחלה של משהו.

"רעבה?" הוא שאל כבדרך אגב.

הנהנתי, על אף שלא באמת ידעתי אם זה נכון. ידעתי בעיקר שאני נהנית מהחמימות והרכושנות של ידו הטמונה בתוך התחתונים שלי. "רוצה להזדיין לפני או אחרי שאאכיל אותך?" הוא שאל. רגליי רעדו.

הוא הרגיש את זה, וידעתי את זה מפני שהוא הפנה לעברי חיוך נוסף, הפעם הרבה פחות מתוק, ופי אלף יותר סקסי.

"גם וגם," הוא לחש, וקירב את ראשו אל ראשי. "נתחיל עם לפני." "ג'וני," לחשתי אליו, בזמן ששפתיי מתנועעות כנגד שפתיו.

עיניו היו פקוחות, הן היו קרובות, כי, אציין שוב, שפתיו היו צמודות אל שפתיי כשהוא השיב, "כן?" "הקפה שלי," ציינתי ברוב טמטומי.

למרבה העצב, שפתיו נסוגו משפתיי.

ואז הקפה שלי הורחק ממני והונח על המעקה, לצד הקפה שלו.

ואז שפתיו חזרו אל שפתיי.

"בכלל לא הספקתי ללגום מהקפה שלי," הכרזתי כשאני מתבוננת בעיניו כל כך מקרוב, עד שיכולתי לספור את (שפע) הריסים סביב עיניו.

"אכין לך שלושה קנקני קפה אחרי שתגמרי," הוא מלמל וצמצם את המרווח הזעום שנותר בינינו.

"ג'וני," אמרתי בבהילות, הוא שוב ארב לנשיקה בלי שום סיבה.

הוא היה נשקן טוב. הכי טוב. הכי טוב שאי פעם היה לי.

בפער.

ובכל זאת, אני הייתי אני.

הייתי לחוצה.

"איזי," הוא השיב.

"כן?" שאלתי.

"תסתמי."

סתמתי.

ואז, סוף־סוף, הוא נישק אותי.

פרק 2

הסיסמה לטלפון שלו

איסי

בסופו של דבר, אני הייתי זו שהביאה למפנה.
אני הייתי זו שדחפה אותו לכבוש אותי.
לא ידעתי למה עשיתי את זה. לא ידעתי שאני בכלל מסוגלת
לעשות את זה. אפילו לא חשבתי על כל הדברים האלה.
פשוט עשיתי את זה.
בלילה הקודם, ג'וני גרר, משך, הזיז, סחב ועשה את כל שאר
הדברים שהוא רצה לעשות על מנת למקם אותי בתנוחה הרצויה לו.
על הגב שלי. על הברכיים שלי. על הפנים שלו.
באותו בוקר, זה התחיל בינינו באותו האופן. זה התחיל כפי שזה
המשיך אחרי הפעם הראשונה בלילה הקודם.
הפעם הראשונה הייתה מהירה ותאורתנית ובהולה ונפלאה.
ההמשך היה איטי ולוהט וסבלני ומרהיב.
באותו בוקר, היה זה הסוג השני.
עד שהפכתי את הקערה על פיה.
עד שתפסתי פיקוד.
זה קרה בזמן שהייתי עירומה והוא היה עירום.
זה קרה בזמן שהייתי כולי רטובה והוא היה נוקשה כמו אבן.
זה קרה בזמן שכל גופי התחשמל מעונג, והחשמל הזה רק הלך
והתעצם בעקבות כל מה שהוא עשה – נגיעה, נשיקה, ליקוק, נגיסה
– אבל גם רק מעצם ההתבוננות בו, מעצם הבעת פניו נוטפת הסקס,
מהתרחבות עיניו השחורות שהפכו מקורנות התלהבות לרושפות להט.

ואז זה קרה, הרפתי אותו לאחור, על גבו, ותחילה הוא לא התנגד, מאחר שיכולתי לראות שהוא רוצה את זה, מפני שהוא היה מוכן, באותו הרגע, לזרום איתי כדי למשוך אותי אל הזרימה החדשה שלו. אבל כשריתקתי את כתפיו למזרן, ישבתי עליו בפישוק והרגשתי את הזין הנוקשה שלו מחכך את התלתלים הרטובים בין רגליי בעודי מביטה בפניו, הוא קפא במקומו.

אני לא קפאתי במקומי.

רכנתי אליו, שפתיי חלפו במורד צווארו אל עצם הבריה שלו, ומשם אל הכתף שלו, מתמוגגות מהעור הקטיפתי החמים שעטף את השרירים הנוקשים שבהם פגשו.

מצאתי את ידו, שזרתי את אצבעותיי באצבעותיו והרחקתי אותה מגופו. לאחר מכן, שפתיי שוטטו במורד זרועו, תוך כדי שאני עוצרת לנשק את שרירי זרועותיו התפוחים, והמשכתי לנגוס בעדינות את העור שבמרפקו.

ואז התיישבתי במהירות, ולקחתי את ידו יחד איתי.

התרתי את סבך אצבעותינו, כך שאוכל להניח את ידו על החזה שלי, והתבוננתי לתוך עיניו. אט־אט החלקתי את ידו במורד החזה שלי, בין השדיים שלי, ועל הבטן שלי.

והוא לא הסיר ממני את מבטו.

הוא לא הסתכל על היד שלו. על הגוף שלי.

הוא התבונן במעמקי עיניי.

אלוהים, אהבתי את זה שהוא המשיך להתבונן בעיניי.

כשהגעתי ליעד הסופי שלי, שילבתי את כפות ידינו. הנחתי את האמה שלי על האמה שלו, ותחבתי את שתיהן לתוכי.

ראשי נשמט לאחור.

מותניו היטלטלו.

"איזי", הוא נהם.

עיניי היו עצומות, ולא פקחתי אותן בזמן שידו השנייה עטפה את השד שלי, אגודלו המחוספס פראי כשהוא גורר אותו על הפטמה שלי.

התחלתי להתנשם בכבדות, הרגשתי את האצבע שלו מפעילה את שתי האצבעות שלנו בתוכי, הרמתי את ידי השנייה לכסות את ידו

המונחת על השד שלי כדי להרגיש את תנועותיו שם, בזמן שהוא הידק את האצבע והאגודל שלו והחל למולל את הפטמה שלי.

"אלוהים," אמרתי בקול מתנשם, בעודי מתנועעת על אצבעותינו ומרגישה את גב כף ידי מחליק על החלק התחתון של איברו הנוקשה. "תסתכלי עליי," הוא פקד בקול צרוד. לא הסתכלתי עליו.

זה הרגיש כל כך טוב, הכול, נצמדתי אל ידו המונחת על השד שלי כשרכבתי על האצבע שלו התחובה בתוכי.

הוא הפסיק למולל את הפטמה שלי, אך המשיך לענג אותי עם האצבע שלו, כששמעתי, "אלייזה, תסתכלי עליי." הרכנתי את ראשי ואט־אט פקחתי את עיניי. "אני בתוכך, איז, ולא משנה איך אני בתוכך, את מסתכלת עליי," הוא תבע בתקיפות.

"בסדר, ג'וני," עניתי בקול מאומץ.

"תרכבי עליה," הוא פקד. "תוכיחי לי."

רכבתי עליה. הוכחתי לו. עזרתני לו לזיין אותי עם האצבע שלו וצבטתי את הפטמה שלי, עד שהתחלתי לייבב נוכח יופיו של הרגע. תנועותיי היו נואשות שעה שעניי רפרפו ונעצמו. הוא תחב את האצבעות שלנו עמוק לתוכי, ממש שתל אותן שם, ועניי נפקחו בחטף.

"עיניים אליי," הוא נהם.

"כן," לחשתי. התרפקתי על מגע האצבע שלו בזמן שהיא המשיכה להתנועע בתוכי, הייאוש הופך לאלימות בזמן שדחקתי בו לזיין אותי בפראות באמצעות אצבעותינו. הוא נענה לדרישתי, והטיח את הדגדגן שלי בכף ידו.

"אלוהים, בתוך איזי המתוקה והביישנית, החששנית כחתלתולה, מסתרת חתולת מין פראית," הוא אמר. "אני חסודה," פלטתי ללא שמץ של היגיון.

בקושי הצלחתי (אך עשיתי זאת, בעיקר מפני שכל אחד ואחד מהם היה מוצלח עד כדי כך) לקלוט את ההבזק הלבן של חיוכו הסקסי בטירוף לפני שהוא השיב, "תזכירי לי את זה בהמשך, ככה שאוכל

לצחוק בזמן שהזין שלי לא עומד להתפוצץ כשאני מסתכל עלייך
מביאה את עצמך לאורגזמה על האצבע שלי.”

גם את זה קלטתי, ממש בקושי, אך לא מספיק כדי שזה יביך אותי,
מפני שהבאתי את עצמי לאורגזמה על האצבע שלו.

קימרתי את גבי. זעקתי בקולי קולות. רכבתי על האצבעות שלנו
בעודי מתנשמת ומייבבת.

ובאמצע כל זה, לפתע כבר לא הרגשתי אותן ומצאתי את עצמי
על גבי.

שמעתי מגירה נפתחת, פתיחה של עטיפת אלומיניום, ואז קיבלתי
אותו בחזרה.

לא את האצבעות שלו.

את הזין שלו.

הפעם הראשונה בלילה הקודם הייתה מהירה ותאוותנית ובהולה
ומרהיבה.

הפעם התחלנו באיטיות ובלהט ובסבלנות מרהיבה.

אבל לפתע זה נעשה בוער וגס ופראי ולגמרי בלתי נשלט.
ומרהיב.

ג'וני לפת את מפרקי כפות ידיי, מיקם אותם מעל ראשי וריתק
אותם למיטה באמצעות משקל גופו, הן בשביל לרתק אותי למקומי והן
בשביל להתמקם מעליי ביעילות. ואז הוא החל לחדור אליי בעוצמה.
לטחון אותי. הוא נעץ את בסיס איברו בדגדגן שלי, שוב דוחק אותי
אל מעבר לקצה, כך שלא נותרה לי ברירה אלא להיאחז בכל הכוחות
שנותרו בי, להיאחז בו כאילו שחיי תלויים בזה, ולקרוא בשמו שוב
ושוב, תוך כדי שאני מפצירה בו לא להפסיק, לעולם לא להפסיק.

ועשיתי את זה בזמן שהאורגזמה שלי הלכה והתעצמה, עד שהיא
לגמרי הציפה אותי וכבר לא יכולתי לדבר. יכולתי רק להחזיק חזק
ולהתנפק על האורגזמה המרטיטה האופפת אותי – אותנו – בזמן
שהוא נאנק לתוך צווארי והשקיע את כל מרצו בתנועות החדירה שלו.
כשהאורגזמה שלי דעכה והוא גמר, הוא התמוטט עליי, בכל כובד
משקלו, אצבעותיו אוזקות את מפרקי כפות ידיי וממשיכות לרתק
אותם למיטה.

וזה לא הפריע לי.

קיבלתי את משקל גופו, את חוס גופו, את העובדה שריתק אותי למקומי, מפני שהיה גבר עם חיוך מקסים. שהתברך בכישרון לעצב את הבית בסגנון גברי ושופע ביטחון, מעניין ומגניב. גבר שהיה לו גלגל מים. שפתח בשבילי את דלת הטנדר שלו, וגם סגר אותה אחריי. שלא הסתכל על בחורות יפות שחלפו על פנינו כבר בעודו מקשיב לי. שגרם לי להרגיש סקסית. שגרם לי להרגיש יפה. שגרם לי להרגיש כל כך משוחררת מכל הנטל שסחבתי, עד כדי כך שהרגשתי חופשייה להחליק את האצבע שלו לתוכי ולרכוב עליה בזמן שהוא מסתכל. שהניח לי לתפוס פיקוד ולמשוך אותו פנימה ולרכוב עליו בזמן שהוא צופה. ושהתלהב מהמהלך שלי עד כדי כך, שהוא נתקף דחף לכבוש אותי בפראות ולרתק אותי למיטתו.

זאת הבחורה שהייתי בחברתו.

הבחורה שיכולה לפרטט עם גבר נאה ולהלהיב אותו עד כדי כך שהוא יחסל ארבעה קונדומים. הבחורה שהוא אפילו לא היה מסוגל לתת לה ללגום מהקפה שלה, מפני שהוא פשוט היה חייב לנשק אותה ולחטוף אותה חזרה למיטתו.

הייתי חופשייה והייתי קלילה והייתי מינית והייתי נחשקת והייתי מצחיקה והייתי שווה משהו.

לא הייתי אלייזה פורסטר, בתה המרובעת של היפית, אחותה החסודה, הנאותה, האחראית והבוגרת של ילדת פרא.

הייתי איזי פורסטר, חופשייה וקלילה ומינית ונחשקת, שיכולה ליהנות מסטופ עם גבר נאה שגר בבית מקסים ביער ושלא הצליח לשבוע ממנה, ואחרי לילה אחד של פטפוטים כבר על בירה ומרגריטות, התחיל משהו ביניהם.

בזמן שהתמוגגתי מכל הפרטים האלה, הכתה בי אט־אט התובנה שהוא לא זו.

זה היה מוזר, וברגע של בהלה הייתי בטוחה שביש המזל שלי נורא עד כדי כך שממש הצלחתי להרוג את הגבר הכי חתיך שראיתי בחיים – ושזכיתי לשכב איתו – לאחר סקס עוצמתי, מדהים ומיוזע.

יש מצב שגרמתי לו התקף לב?

"ג'וני?" קראתי אליו בקול מהוסס ורפה, מאחר שבכל זאת נאלצתי לשאת את משקל גופו.

בן רגע הוא החל לזוז. הוא לא הרפה ממפרקי כפות ידיי, אך דחף אותם למטה, כך שהמרפקים שלי היו מכופפים ויכולתי להתמקם בתנוחה נוחה יותר, תוך כדי כך הוא הסיר את משקל גופו מידי ובאורח פלא גם ממני.

פניו היו קבורות בצווארי, אך הוא קירב את שפתיו לאוזן שלי ושאל, "את בסדר?"
"כן", לחשתי.

לבסוף הוא הרים את ראשו, מצא חן בעיניי שהבעת הפנים הנחושה של הסקס התפוגגה והוחלפה בהבעה עצלה ושבעת רצון, אך הדאגה עדיין הייתה ניכרת בפניו.

"רכבתי עלייך חזק, בייבי," הוא מלמל.

"כן," הסכמתי.

הוא סרק את פניי במבטו.

"אני בסדר," אמרתי בשקט, ואז הבזקתי אליו חיוך קטן וחיבקתי אותו בדרך היחידה שיכולתי, מהדקת את רגליי הכרוכות סביב ירכיו. לא הכרתי אותו, בכלל – טוב, מבחינה תנ"כית אפשר לומר שהכרתי אותו די טוב – אבל חוץ מזה לא הכרתי אותו. ובכל זאת, יכולתי להישבע שהבחנתי בהבזק אי-נחות בעיניו לפני שמלמל, "אני ניגש לטפל בקונדום הזה."

לאחר מכן, הוא יצא מתוכי, הרפה ממפרקי כפות ידיי, וירד ממני בלי עיכובים נוספים, קם מהמיטה ופסע בעירום לעבר המסדרון.
בלי נשיקה.

בלי חיבוק.

בלי ליטופים עדינים או לחישות רכות.

שכבתי במיטה והתבוננתי בו מתרחק. לאחר שהוא נכנס לחדר האמבטיה המשכתי לבהות בחלל, ולפתע חשתי בכפור האופף אותי. הוא הגיע כמו בסרטים, כשמתחילים לקרות דברים רעים והם מלווים בכפור, הפולש תחילה לפינה בחלון, מתפתח באיטיות, אך עד מהרה צובר מהירות, מכסה את החלון, את הבית כולו.

רק שהכפור הזה כיסה את גופי.
 תוך שניות בודדות הבנתי שאומנם אין לי ניסיון בשפע, אבל היה לי מספיק ניסיון כדי לדעת שלגבר לא אמור לקחת כל כך הרבה זמן להיפטר מקונדום.
 ולכן עברתי לתנוחת ישיבה במיטה, מחפשת משהו איתו אוכל לכסות את גופי.
 הבחנתי בתחתונים שלי בצד אחד של המיטה, בצידה השני היו מוטלים החולצה שלו, מכנסי הטרנינג ושאר הבגדים שלנו מאתמול בלילה.
 לא היה לי זמן להתלבש לגמרי, אז התגלגלתי לעבר הבגדים, הרמתי את החולצה שלו ולבשתי אותה תוך כדי שאני מתרוצצת סביב המיטה כדי להגיע לתחתונים שלי.
 בדיוק מיקמתי אותם על מותניי כאשר ג'וני שוב הופיע במסדרון. הוא ניגש היישר אל מכנסי הטרנינג שלו בעודו מתבונן בי, וקיבלתי את זה כסימן חיובי, מאחר שהוא לא ניסה לחמוק ממני, מהנוכחות שלי ואפילו לא מקשר עין איתי.
 הוא הרים אותם ולבש כששאל, "את אוהבת ביצים ובייקון?"
 "אימא שלי הייתה טבעונית."
 הוא עצר באמצע קשירת שרוך מכנסי הטרנינג תחת הטבור שלו ונעץ בי את מבטו.
 כעת שיערו היה מבולגן אף יותר, גולש על מצחו וכמעט נכנס לעיניו.
 זה גרם לו להיראות פרוע ונאה יותר, בייחוד מפני שידעתי ממקור ראשון והייתי שותפה פעילה בדרך בה נפרע.
 "אני לא," המשכתי.
 הוא המשיך לכהות בי.
 "טבעונית, זאת אומרת," השלמתי את המשפט. "ניסיתי. בערך שבע פעמים. אפילו לא הצלחתי להיות צמחונית. אז, אה... כן. אני אוהבת ביצים ובייקון."
 הוא סיים לקשור את השרוך של מכנסי הטרנינג שלו ושאל, "יש סיפור מאחורי כל המידע הזה?"

"לא, פשוט אימא שלי לא הייתה סתם טבעונית. היא הייתה טבעונית מיליטנטית," אמרתי לו.

"אה." הוא לא אמר דבר מעבר לכך, אך זקף את סנטרו.

"ובמשך שנים רבות אחותי הייתה צמחונית, עד שהיא פגשה בחור

שחשב שזה מטופש, והוא לימד אותה לאהוב צ'יזבורגרים." משכתי

בכתפיי. "השאר שייך להיסטוריה. אני כבר מזמן נחשבתי למקרה

אבוד, אבל אימא שלי מעולם לא הצליחה להתגבר על זה."

קשקשתי במהירות מסחררת, ועשיתי את זה בעיקר מפני שהרגשתי

הקלה אדירה לאחר ששאל אותי אם אני אוהבת ביצים ובייקון, מה

שאומר שאותה תחושה מוזרה שחוויתי לאחר שסיימנו לא העידה על

כוונתו לבקש ממני לפשוט את החולצה שלו וללבוש את הבגדים שלי,

כדי שיוכל להחזיר אותי העירה ולהיפטר ממני.

"אני לא בטוח שתצליחי למצוא בבית הזה אפילו ירק אחד, אלא

אם נחשיב את שקית התירס הקפוא," הוא אמר.

לא הצלחתי להסתיר את הדאגה שהופיעה על פניי.

ג'וני, כמובן, לא פספס את זה, וכל שארית הכפור שנותרה בי נוכח

העובדה המוזרה שהוא נטש אותי במיטה התפוגגה ברגע שהוא פרץ

בצחוק.

שמעתי אותו מגחך. הגיחוך שלו היה מחוספס ועשיר ומלבב.

הצחוק שלו היה כל זה פי אלף.

ובכל זאת, היה בצחוק שלו משהו שנשמע...

חלוד.

"אביא את הספלים," אמרתי בניסיון למנוע מעצמי לעשות משהו

מטופש, כמו להתבונן בו צוחק כמתבגרת שיכורה הזוכה לראות את

להקת הבנים האהובה עליה בהופעה.

פניתי בכיוון הדלתות, אך הסתובבתי כשקרא בשמי, "איזו."

עיניי פגשו בעיניו.

"את אוכלת הרבה ירקות?" הוא שאל.

"שלושה רבעים מהצלחת צריכים להכיל ירקות," השבתי.

"היא אוכלת הרבה ירקות," הוא מלמל והבזיק לעברי חיוך מסנוור.

"אני ממש זקוקה לקפה," פלטתי.

"אז תביאי את הספלים שלנו, בייב. אתחיל להכין את ארוחת הבוקר."

הוא פסע לעבר המטבח.

אני פסעתי לעבר רחבת העץ בחוץ.

חזרתי עם הספלים וראיתי אותו עומד ליד הכיריים, אבל ידעתי שהוא שמע אותי נכנסת כשהיה ליד הכיריים, "תיפטרי מהם, נכין חדש." בספל שלו נותרה אולי לגימה אחת אחרונה. ואני בכלל לא הספקתי ללגום מהקפה שלי.

"אחמם את הקפה שלי במיקרוגל," אמרתי לו.

"תשפכי אותו," הוא אמר.

"זה בסדר. אני כל הזמן מחממת קפה במיקרוגל."

זה באמת מה שהייתי עושה. נהגתי לחמם קפה במיקרוגל. מצאתי דרכים יצירתיות להשתמש בשאריות. הטחתי את בקבוקי הקרם שלי בדלפק כדי לנצל כל טיפה.

מה שלא עשיתי זה לבזבז, וחלק מהסיבה לכך שלא בזבזתי הייתה מפני שדגלתי בשמירה על איכות הסביבה, אבל בעיקר מפני שבתור ילדה תמיד הייתה לנו במקרר גבינה שקנינו בתלושי מזון מהממשלה. כשאין לך הרבה, אתה אף פעם לא מבזבז את מה שיש לך.

"הוא עמד בחוץ במשך שעה כמעט," הוא הצהיר.

"הוא עדיין טוב," השבתי.

המשכתי להתקדם, וראיתי שעל האי במטבח ניצב מיקרוגל מפואר. התקרבתי אל המיקרוגל, אבל לפתע עצרתי במקומי, מאחר שהספלים נלקחו מידיי.

התבוננתי בג'וני ניגש לכיור ושופך את הקפה. הוא שטף את הספלים, ניער מהם את שאריות המים וניגש אל מכוונת הקפה.

"איך את אוהבת את הקפה שלך?" הוא שאל.

"רק עם שמנת."

"קצת, הרבה או באמצע?" הוא שאל.

"קצת," השבתי.

הבטתי בו כשמזג את הקפה. הוא הסתובב והניח את שני הספלים ליד הכיריים. לאחר מכן, הוא שוב הסתובב, ניגש אליי, הניח את ידי

על מותניי, סובב אותי ומשך אותי לאחור. לבסוף, נאלצתי לכבוש זעקת הפתעה כשהרים אותי (בלי להשמיע שום אנקת מאמץ) והניח את הישבן שלי על הדלפק ליד הספלים, אך הרחק מהכיריים, עליהן התבשלו במחבת מספר רצועות בייקון.

לאחר שהושיב אותי על הדלפק, הוא הגיש לי את ספל הקפה שלי. ואז הוא הרים את ספל הקפה שלו, לגם ממנו והניח אותו על הדלפק. הוא פתח מגירה, הוציא מזלג וניגש למחבת להפריד וליישר את הבייקון.

שיערתי שאני שותה קפה טרי.

שיערתי שאני עושה את זה בישיבה על הדלפק בזמן שהוא מבשל, מארחת לו חברה.

"לכשת שוב את התחתונים שלך," הוא ציין כשהתחלתי לשתות את הקפה.

"אה..." מלמלתי, לא מוסיפה מילים.

שפתיו התעקלו בכיוון המחבת, לפני שהניח את המזלג מידו וניגש למקרר.

לגמתי לגימה נוספת מהקפה והבטתי סביב החדר שלו.

ואז שמתי לב שהטלוויזיה העצומה התלויה על הקיר הייתה תלויה על הקיר שמול המיטה, אבל הספה, שולחן הקפה המלבני ושתי כורסאות שעמדו זו לצד זו ניצבו בגבם לטלוויזיה.

הנחתי שהוא צופה בטלוויזיה במיטה.

או שהוא בקושי צופה בטלוויזיה, בהתחשב במספר הספרים שכמעט נפלו ממדפי הספרים הרבים, שכיסו את השולחן ליד הכיסא בפניה, זה שלצידו ניצבה מנורה על חצובה.

"כמה זמן אתה גר פה?" שאלתי.

הדממה המוחלטת במענה לשאלתי גרמה לכתפיי להידרך, מבטי התביית על ג'וני.

הוא הוציא ביצים מהמקרר והוריד קערה מאחד המדפים ליד המקום בו בישל.

נראה שלא הייתה לו כל כוונה לענות על השאלה הזאת, שבעיניי הייתה שאלה לא פולשנית.

ואז נזכרתי בשיחה שלנו אתמול בלילה בבר. שיחה שרק באותו הרגע, רק כשחשבתי עליה, שמתני לב שהייתה חד-צדדית.

הייתי חדשה בעיירה. נאלצתי לעבור מסיבות שהעדפתי לא לחשוב עליהן. אבל עברתי הנה מפני שדיאנה גרה פה, היא עברה לפה לפני הרבה שנים, מייד לאחר שנישאה לצ'ארלי, והיא תמיד סיפרה כמה נפלא לגור בעיירה. עד כמה היא ידידותית. עד כמה הקהילה פה מפותחת. בנוסף, המגורים פה היו זולים בהרבה בהשוואה לעיר. היה אפשר לקבל הרבה יותר בתמורה להרבה פחות.

אחד החסרונות במגורים פה היה שהנסיעה לעבודה הייתה ארוכה, ואם היו פקקים בכביש, הייתה יכולה להפוך לחוויה מזעזעת ממש. אבל לאורך החודשים שגרתני פה גיליתי שנסיעה של שעה (ויותר, לעיתים קרובות) מדי יום, היא מחיר שאני מוכנה לשלם.

העניין הוא שדיאנה וצ'ארלי היו האנשים היחידים שהכרתי בעיירה, ולכן החלטתי שעם בוא הקיץ, הגיע הזמן להיות חברותית יותר ולהכיר את השכנים שלי.

אז קפצתי לביקור בבר המקומי היחיד בעיירה, 'און מיי וויי הום', שהיה מכונה 'הום'. היה זה בר טיפוסי, בר מלבני במרכז, שולחנות מסביב, טלוויזיות בכל עבר. שמעתי שלפעמים יש שם הופעות, אבל רוב הזמן מדובר בבר שקט בו אפשר לראות משחק או להיפגש עם חברים, לפטפט ולשתות משהו.

האמת היא, שהבחנתי בג'וני נכנס אל מגרש החנייה בדיוק כשסיימתי לחנות. זכיתי להעיף מבט חטוף בחזותו המרשימה מבעד לשמשת הטנדר שלו. אפילו שמעתי את דלת הטנדר נסגרת בדיוק כשהגעתי אל הכניסה האחורית של הבר.

בקושי הספקתי להתיישב, וג'וני כבר עמד שם לידי. הוא לא הסתכל עליי, הוא פשוט החליק אל המרחב שביני וביני כיסא הבר שלידי.

בן רגע הוא זכה בתשומת הלב של הברמנית ואמר לה, "הרגיל, סאלי, ואת מה שהיא הזמינה."

זאת לא הייתה שורת הפתיחה הכי מקורית ששמעתי בחיי.

אבל זאת הייתה שורת הפתיחה הכי טובה שהופנתה אליי, רק מפני שג'וני השתמש בה.

כך הוא התיישב לצידו ושאל אותי לשמי.
"אלייזה. קוראים לי אלייזה פורסטר. אבל כולם קוראים לי איזו או איזי."

השיתוף שלי זיכה אותי בחיוך הראשון שלי.
ולאורך השעות הבאות המשכתי לשתף, לא מעט.
ג'וני שאל שאלות לא פחות ממני. אבל בכל פעם שהפניתי אליו שאלה, הוא הרף אותה והסב את השיחה חזרה אליי.
בעודי יושבת על הדלפק במטבח שלו, לאחר ששכבתי איתו ארבע פעמים באחת-עשרה שעות, לפתע הכתה בי התובנה המאוחרת מאוד שאיני יודעת עליו דבר, חוץ מהשם שלו, העובדה שנהג בטנדר, גר בבית עם גלגל מים באמצע איזושהו יער והיה מאהב מוכשר במידה יוצאת מגדר הרגיל.

לגמתי מהקפה שלי באי-נוחות, מפשפשת במוחי אחר איזושהו קצה חוט לשיחה בו אוכל להיאחז.

תוך כדי ניסיונותי הכושלים, לפתע הוא השיב, "שלוש שנים."
הסבתי אליו את מבטי לא רק מפני שהגיב לבסוף, אלא מפני שתגובתו נשמעה תלושה.

"זה בית נהדר, ג'וני," אמרתי בשקט.

"הוא עבר במשפחה לאורך דורות רבים," הוא שיתף, שובר ביצים לתוך הקערה. "אבא השקיע בבית, כדי שכשיבואו אלינו אורחים, יהיה להם מרחב משלהם. אבל הוא לא תמיד נראה ככה. כשעברתי לגור פה, ניקיתי אותו, שיפצתי אותו, שדרגתי כל מיני דברים. עכשו זה בית."

"הוא ממש יפה," אמרתי לו. "ושלך."

"כן," הוא הסכים.

"גלגל המים מדליק," ציינתי.

"כן," הוא אמר שוב.

"הוא עדיין שימושי?" שאלתי.

"בעבר הייתה פה טחנת קמח. היא כבר לא קיימת," הוא השיב

בטון פסקני.

הגיע הזמן לנסות כיוון אחר.
 "אין לך חיות מחמד, " ציינתי.
 "נכון."

וגם הפעם השיחה הגיעה למבוי סתום.
 הוא הפך את הבייקון, הוציא מחבת נוספת והניח אותה על הכיריים. אחר כך הוא ניגש אל המזווה עם הדלת הכפולה בקצה המטבח והוציא כיכר לחם.
 הוא ניגש אליי עם כיכר הלחם והניח אותו על הדלפק, לצד הירך שלי, ממש מול הספל שלו. הוא הוריד מצנעם מהמדף שעל הקיר.
 "את רוצה להיות אחראית על הלחם הקלוי?" הוא שאל, סוף-סוף מסב אליי את מבטו.

הנהנתי. "אני חושבת שאוכל לעמוד במשימה."
 הוא הטח את ראשו הצידה. "את יודעת לבשל?"
 "הייתי ילדת מפתח. אימא שלי עבדה והייתי הבת הבכורה. אז כן, אני יודעת לבשל." חייכתי אליו. "ואני בהחלט יודעת להכין לחם קלוי."

הבעת פניו המאופקת התרככה לפני שהוא הושיט את ידו לצידי ולקח צלחת.

הוא הגיש לי סכין ואת החמאה.
 לקחתי את הלחם.

"כמה פרוסות אתה רוצה?" שאלתי.
 "שתיים," הוא השיב.

הוא הושיט את ידו אל מעבר לראשי כדי לקחת את החמאה, השליך למחבת הריקה גוש גדול ממנה, ושוב הושיט את ידו כדי להחזיר אותה למקומה.

החלקתי את ידי המצנעם כלפי מטה והתחלתי לחמם את שתי פרוסות הלחם הראשונות, כאשר לפתע נשמע צלצול טלפון ממקום כלשהו ליד המיטה שלו.

"זה הצלצול שלי," אמרתי.
 "גם שלי."

פיסת מידע קטנטנה נוספת אודות ג'וני, היה לו אייפון.

הוא נכנס לחדר והתבוננתי בו משליך את מכנסי הג'ינס שלו
הצידה וחוזר עם תיק היד שלי, מתוכו נשמע צלצול.
הוא הגיש לי אותו.
שלפתי מתוכו את הטלפון שלי.
הוא לקח ממני את התיק והניח אותו על האי, חוזר אל הכיריים
בזמן שעניתי לטלפון.
זו הייתה דיאנה.
"שלום לך, " אמרתי.
"איפה את?" היא שאלה.
"אני, ובכן... עדיין עם, אה... ג'וני, " גמגמתי.
"בסדר, טוב, רק שתדעי, קפצתי לדירה שלך וטיפלתי בגן החיות
שלך. כולם אכלו ושתו, כולל סרנגטי ואמרטו."
סרנגטי ואמרטו, סוסי הפאלומינו והביי שלי, בהתאמה.
"אני עדיין פה, " היא המשיכה. "נותנת לכלבים לפרוק אנרגיה בחצר.
אכניס אותם לפני שאלך, אבל תוכלי להתקשר אליי כשתגיעי הביתה?"
חשדתי, מאחר שלא הייתי רגילה לעשות דברים כאלה, והיא
ליוותה אותי בזמן הסיוט האחרון שעבר עליי (לצד כמה נוספים),
שהיא פשוט רצתה לוודא שלא רק ששלומי טוב בזמן ששוחחנו, אלא
שגם אחזור הביתה בשלום.
"בטח, " השבתי. "ותודה."
"איך בעיה, בייב. נדבר, " היא אמרה וניתקה. זה נראה לי קצת מוזר.
זאת אומרת, היא ידעה שאני שם עם ג'וני, ככה שלא בדיוק הייתי
פנויה לרכל איתה על הסטופ שלי, אבל היא נשמעה עניינית להפליא,
כמעט גסת רוח.
אולי זה כן היה בעייתי מבחינתה שביקשתי ממנה לטפל בתינוקות
שלי ביום ראשון בבוקר.
החלטתי שאביא לה כמה פינוקים כהכרת תודה על העזרה שלה,
ושאקפיד להתקשר אליה כשאגיע הביתה, בזמן שהנחתי את הטלפון
מידי והבחנתי בהתראות בתום השיחה.
שלוש הודעות שלא נקראו מדיאנה, שהתקבלו מתישהו בזמן כל
האקשן אתמול בלילה (או הבוקר).

תתקשרי אליי.

בייב, תתקשרי אליי.

ברגע שאת יכולה, תתקשרי אליי.

אלוהים, אולי היא באמת לא הייתה פנויה לטפל בתינוקות שלי, אך נאלצה לעשות זאת מפני שלא הייתי זמינה.

נכנסתי להודעות והקלדתי, אני ממש מצטערת. לא קיבלתי את ההודעות שלך. אם זאת הייתה טרחה בשבילך לטפל בגן החיות שלי, אני מתנצלת. הייתי עסוקה בכל מיני דברים. אני ממש מודה לך שבכל זאת הלכת לטפל בהם. אני לא יכולה להודות לך מספיק, ואני לגמרי מתכוונת לפצות אותך.

שלחתי את ההודעה בזריזות וג'וני שאל, "הכול טוב?"

"אני חושבת, " השבתי בהיסוס.

"מה יש לחשוב?" הוא שאל.

"אני לא יודעת, אבל ייתכן שלדיאנה היו תוכניות, ולא קיבלתי את ההודעות שלה אחרי שכתבתי לה אתמול בלילה, אז היא הלכה לטפל בחיות, ועדיין, יש לי הרגשה שמהו לא כשורה."

הטלפון שלי צלצל, ומייד הרכנתי אליו את מבטי וראיתי את התגובה של דיאנה. לא, לא, זה בסדר. בסדר גמור. הכול טוב. אל דאגה. פשוט תתקשרי אליי כשתחזרי הביתה. הכול טוב. רק רציתי לפטפט. נרגעתי.

"הכול בסדר?" שאל ג'וני.

הבטתי בו והנהנתי. "פירשתי אותה לא נכון. היא בסדר."

"יופי, " הוא אמר, ושפך את הביצים לתוך המחבת.

הלחם הקלוי קפץ מתוך המצנם.

ג'וני סיים להכין את הביצים והבייקון, ואני סיימתי לטפל בלחם הקלוי. הוא הניח את האוכל על צלחות, ואני ירדתי מהדלפק כדי לזרוק את הטלפון שלי לתוך תיק היד שלי ולחמם לי את הקפה. הוא לקח את הצלחות אל שולחן קטן ועגול העשוי מעץ מלוטש להפליא שטבעותיו הסתלסלו ממרכזו במחזה מרהיב ושניצב על רגליים מוטות בסגנון עידן החלל. מסביבו עמדו ארבעה כיסאות עם משענת שקועה. מוחי זעק כשהוא הניח את הצלחות על שולחן העץ ללא משטח

אכילה, לפני שהניח עליו את הצלחות, אבל שתקתי. הבאתי את הספלים אל השולחן. הוא ניגש למטבח וחזר משם עם הלחם הקלוי, בקבוק קטשופ וצנצנת ריבת ענבים. "שבי," הוא ציווה, מניח הכול על השולחן ועושה את דרכו חזרה למטבח.

הוא הניח את הצלחות האחת ליד השנייה, ושם לשנינו כמות שווה של אוכל, אז פשוט בחרתי כיסא והתיישבתי עליו. "לא, איזו הצלחת השנייה," הוא אמר והתקרב לשולחן עם הסכום. "סליחה," מלמלתי במבוכה, ועברתי לכיסא השני. "מכאן הנוף יפה יותר, בייבי," ג'וני לחש לאוזני כשהניח סכין ומזלג ליד הצלחת הלבנה שלי. הסבתי את מבטי מהצלחת אל החדר, והבחנתי בחלונות, ככה שהוא צדק.

מפה הנוף באמת היה יפה יותר. הרגשתי חמימות בחזה בזמן שהוא תפס את מקומו. ג'וני הרים את הקטשופ והשפריץ ממנו בנדיבות על הביצים שלו. הרמתי את המזלג שלי ונעצתי אותו באוכל. אכלתי, מסתכלת לסירוגין על צלחתי, כדי לנעוץ את המזלג באוכל וללעוס אותו, ועל השמש המרצדת בין המוני העלים מחוץ לקיר החלונות שלו.

"שקטה," הוא העיר לפתע בקול רך. הבטתי בג'וני. "סליחה?" "את שקטה," הוא ציין. "הביצים האלה ממש טעימות," אמרתי לו. שפתיו התעקלו. "ביצים הן ביצים, בייבי." הנהנתי בהסכמה, אף על פי שהן באמת היו טעימות. אווריריות, קלילות ומתובלות היטב.

ואז אמרתי, "תודה שנתת לי לשבת בכיסא המשקיף על הנוף." גם לי יש כיסא המשקיף על נוף, הוא השיב, ועיניו המביטות בי העידו על הנוף אליו הוא התכוון. "והנוף שלי יפה יותר."

הרגשתי שלחיי מתלהטות, והרכנתי את מבטי אל הצלחת שלי.
 "ראיתי אותך נכנסת ל'הום' אתמול בערב, לא... אני מדבר איתך
 בכנות. ראיתי את התחת שלך נכנס ל'הום' אתמול בערב, ושכחתי
 לגמרי מהתוכנית שלי לשתות ולהירגע מהשבוע שעבר עליי. נעמדת
 לידך, הסתכלת עליי, וחשבתי שאת עומדת לברוח. הייתי בהלם
 מוחלט כששאלתי אותך איך קוראים לך וענית לי, "הוא הכריז בזמן
 שהסבתי אליו את תשומת ליבי. "אולי נשארתי במקומך בגלל האומץ
 שהמרגריטה נתנה לך, אבל זה היה אז. עכשיו את פה, ומשום מה את
 כל הזמן לובשת את התחתונים שלך, אפילו שברור לך שאני פשוט
 אוריד לך אותם, מה שאומר שאת בטח יודעת שאני בקטע שלך, אבל
 את עדיין לא מסוגלת לקבל מחמאה."
 "אני מתנצלת, לחשתי."

הוא הניר בראשו באיטיות ולא הסיר ממני את עיניו.
 "זה הקטע שלך, ואין לך מושג, ואני באמת לא יודע אם אני צריך
 לתת לך איזשהו מושג, אבל זה מה שאעשה. יש לך את זה, איזי, אז
 אל תתנצלי על זה."

הרכנתי את ראשי והרמתי פרוסת לחם קלוי.
 ג'וני גיחך.

"כן, זה הקטע שלך, הוא מלמל.
 תלשתי חתיכה מהלחם הקלוי, קיבעתי את מבטי בשולחן, לעסתי
 את הלחם, בלעתי והכרזתי, "השתמשתי במשחת השיניים שלך."
 "מאחר שנישקתי אותך אחרי שעשית את זה, מן הסתם שמת לב."
 מבטי נישא בחטף אל עיניו, וראיתי אותו אוכל מהבייקון שלו.
 "לא השתמשתי במברשת השיניים שלך."
 הוא בלע את האוכל שלו והכריז, "איזי, את ישבת לי על הפנים. את
 חושבת שמזיז לי שהשתמשת במברשת השיניים שלי?"
 הייתי מעט מזועזעת. "זה די מגעיל."
 "לשבת לי על הפנים?" הוא שאל, אם כי הבנתי מהניצוץ בעיניו
 שהוא מקניט אותי.

"לא, הוזרזתי לומר.
 "מאחר שלא השתמשת בה, אין שום סיבה שזה יגעיל אותי."

"נכון, מלמלתי, ואז הנחתי את הלחם הקלוי על הצלחת ואכלתי מעט בייקון.

"אני מבין," הוא אמר בשקט, והרמתי אליו את מבטי בזמן שלעסתי מהבייקון. "היית צריכה לפשפש בחפצים שלי בשביל למצוא משחת שיניים. את לא רוצה שאחשוב שאת בחורה חטטנית. אבל אין לי מה להסתיר, איזי." הנהנתי.

כל זה נראה מאוד מוזר ומורכב, עם שפע של סתירות, אבל לפחות היה טוב לשמוע את זה ממנו.

"חדר האמבטיה שלך מאוד נחמד," ציינתי, ואז זה שוב קרה. הוא הסתגר בתוך עצמו, מרכין את מבטו אל הצלחת שלו. הוא נאטם בפניי.

האיזי שהייתי בדרך כלל הייתה מתעלמת מזה, מוצאת איזושהי דרך לעקוף את זה, אבל משהו דחף אותי לשאול, "סליחה, אני... אתה... נגעתי בנקודה רגישה?"

עיניו השחורות ננעצו בעיניי, והן לא היו אטומות לחלוטין. משהו הסתתר במעמקיהן. פשוט לא הצלחתי לפענח אותו. למרבה ההפתעה, הוא גילה לי.

"עזבתי את הבית הישן שלי, מכרתי את הבית בו גדלתי, שיפצתי את הבית הזה ועברתי לגור פה אחרי שאבא שלי מת."

"הו, אלוהים, ג'וני. אני כל כך מצטערת."

"אני מתמודד עם חרא שאני לא להוט כל כך לדבר עליו. הייתי מאוד קרוב לאבא שלי. אז זה חלק מהעניין."

הנהנתי. "כמובן, אני מצטערת. אני כל כך מצטערת."

הוא לקח חתיכת בייקון נוספת. "לא היה לך מושג, ככה שאין לך על מה להצטער."

"כן. בסדר," הזדרזתי להשיב.

אבל על אף ההסבר שלו, משהו המשיך לכרסם בי, נראה לי מוזר שאף על פי שהמוות של אביו המשיך להשפיע עליו ככה, הוא בכל זאת בחר לגור במקום בו מדי יום, מדי שעה, מדי שנייה שבילה בו הוא נזכר במות אביו, בצורה שבכירור הפריעה לו.

ידעתי מה זה לאבד הורה, איבדתי את שני הוריי. איבדתי כל אחד מהם בדרך שונה, ושני האובדנות ייסרו אותי, אם כי לא במידה שווה, אבל לא הייתה לי ברירה אלא לשחרר אותם. ידעתי עד כמה זה קשה. ידעתי עד כמה זה כואב. בלי קשר לדרך שבה איבדת אותם.

ידעתי גם שבריחה היא מנגנון התמודדות יעיל עם כל מה שעלול לגרום לכאב נוסף.

לכן, על אף שהחלל הזה מהמם, תהיתי מדוע הוא לא בחר להתרחק ממנו.

לא העליתי בפניו את התהייה שלי, מפני שהיה לי ברור שגם אם אעשה זאת, קרוב לוודאי שהוא לא יספר לי.

וזה הבהיר לי דבר נוסף.

זה לא היה דייט שבו מכירים זה את זה.

זה לא היה דייט בכלל.

זה היה סטוץ.

זה לא היה משהו שמתחיל.

זה היה משהו אחר.

לא רק סקס, לשם סקס.

אלא משהו שמעולם לא נתקלתי בו.

ואף על פי שהוא היה ממש חתיך, ואף על פי שזה היה ממש נחמד מצידו לתת לי את המושב הכי טוב (וכל השאר), גם אם רציתי להיות הבחורה הזאת (ובאמת רציתי), פשוט לא הייתי הבחורה הזאת.

תמיד רציתי עוד.

כשישבתי שם, הכתה בי תוכנה, בעוצמה שלא הייתי מוכנה לקראתה, שאולי רציתי את זה במיוחד מג'וני.

"בייבי."

קולו נשמע בעדינות והפניתי אליו את מבטי.

"אני לא בטוח שהבעת הפנים שלך מוצאת חן בעיניי. נדמה שעבר מאז נצח, אבל גם נדמה שזה קרה אתמול. רוב הזמן אני פשוט חי עם זה. אבל לפעמים יש לי ימים רעים. זה אחד מהימים האלה."

זה היה אחד מהימים האלה.

בוקר שטוף שמש של ראשית הקיץ, בבית שלו... איתי.

"אימא שלי מתה מסרטן, ג'וני, אני מבינה אותך."

הוא בהה בי.

"הוא כילה אותה מבפנים. היא מתה תוך שישה חודשים," שיתפתי.

הוא מצמץ.

"אני מתגעגעת אליה כל יום, ואם אני לא מדחיקה את זה, אני

מתגעגעת אליה כל שנייה."

איז, "הוא לחש, שפע משמעות והבנה, ועוד הרבה מעבר לזה היו

גלומים באמירת שמי, הכול עמד לזכותו באותו יום גרוע שחלקתי

עימו, תובנה שלא גרמה לי להרגיש טוב במיוחד.

לא התמקדתי בזה.

"אבל זאת לא הייתה המשמעות של הבעת הפנים שלי," אמרתי

לו, מפתיעה את עצמי בכנות שהפגנתי.

"אז מה הייתה המשמעות שלה?" הוא שאל.

לא ידעתי מה קורה. לא הבנתי מה זה. לאן זה מוביל.

פשוט ידעתי שאני ממש מחבבת אותו, מהרבה סיבות, כשהאחרונה

הייתה שהוא היה מספיק מתחשב ונתן לי לשבת בכיסא ממנו נשקף

הנוף הכי יפה בפינת האוכל שלו.

אבל התרשמתי שהוא חיבב אותי בעיקר מפני שהוא היה יכול

לשכב איתי, ומפני ששעשעתי אותו בהתנהגותי החסודה בעודנו

מזדרינים כמו שפנים.

הוא הניח לי לדבר על עצמי, והוא הקשיב, מפני שזה היה הרבה

יותר קל מאשר לספר על עצמו, משהו שהבנתי שהוא לא מתכוון

לעשות. לפחות לא בלי שאצטרך להשקיע מאמצים כבירים, וגם

כשהוא כן חלק איתי את חייו האישיים, הוא לא ממש פירט.

אבל הוא חלק איתי את גופו ואת כישוריו במיטה בלי שום בעיה.

אז נכון שלא היה לי ניסיון עשיר בסטוצים, אבל במשוואה הזאת

אחת ועוד אחת היו שווים אחת, ללא שום דרך שתוביל לכך שיהיו

שווים שתיים.

"אני צריכה לחזור הביתה. דיאנה טיפלה בבעלי החיים שלי, אבל

יש לי כמה דברים לעשות היום," הכרזתי.

זה היה שקר, במידה מסוימת. היה דבר אחד שהיה עליי לעשות, והוא היה אמור לגזול עשר דקות מזמני.

הוא הניח את המזלג על הצלחת, התרווח לאחור והישיר אליי מבט. "אז אם לא אכפת לך, אחרי שאעזור לך לנקות, תוכל להסיע אותי בחזרה לרכב שלי?" שאלתי.

הוא בחן אותי במבט מהורהר והשיב, "את לא חייבת לעזור לי לנקות."

"אני לא רוצה להיות לא מנומסת."

הוא לא הגיב.

הוא החווה בסנטרו אל הצלחת שלי ושאל, "שבעת?"
"כן, תודה."

"את מוכנה ללכת עכשיו?" הוא שאל, אף על פי שאף אחד מאיתנו לא סיים את כל האוכל בצלחת שלו, וזה היה כל כך מנוגד להרגלים שלי, שהתקשיתי לענות לו.

אך בסופו של דבר הצלחתי.

"כן, נראה שעדיף שאלך עכשיו."

"בסדר, אלייזה," הוא אמר והנהן בראשו בנימוס. "אני אשטוף את הכלים, את תתלבשי."

"אני יכולה לעזור," הצעתי.

עיניו פגשו במבטי. "תתלבשי."

זה כאב. זה לא היה אמור לכאוב. אני זו שהחליטה לשים לזה סוף. אבל זה בכל זאת כאב.

קמתי וניגשתי לאסוף את בגדיי. לקחתי אותם לחדר האמבטיה והתלבשתי.

כשיצאתי מחדר האמבטיה ראיתי שהכלים כבר פונו וטבלו במים בכיור, ושהריבה והקטשופ עדיין היו מונחים על השולחן.

"כבר חוזר," מלמל ג'וני, וחלף על פניי בדרכו לאורך המסדרון.

הוא נעלם בתוך חדר האמבטיה.

לפתע עלה בי צורך לבכות.

במקום זאת, ניגשתי אל קיר החלונות שלו, נשענתי בכתפי על אחד החלונות והשקפתי החוצה.

באותו רגע הבנתי מדוע הוא לא ויתר על המקום הזה, שהזכיר לו את אביו.

הנחל היה רחב והתפתל באיטיות. חלק מהעצים צמחו ממש מתוכו, גזעיהם העבים משמשים כגדות נחל. על אף שהייתה זו רק ראשית הקיץ, היה שפע של עלים, השמש נאבקה לפלס לעצמה דרך, קרניה מטילות אור על העלים ועל גזעי העצים, מנצנצות במים הצלולים ובקרקעית הנחל, מעניקות למקום חזות קסומה. יכולתי לעמוד שם עם הקפה שלי מדי בוקר, למשך רבע שעה, חצי שעה, עידנים, פשוט להניח לשלווה ולגלגל המים המסתובב בעדינות להרגיע אותי.

כבר לא אזכה להזדמנות לעשות זאת, לא עכשיו ולא אי פעם.

ג'וני קרא אליי מאחור, "מוכנה?"

הסתובבתי, ראיתי שהוא לבוש בחולצה ובמכנסי ג'ינס חדשים, תהיתי ביני ובין עצמי (פרט שלעולם לא אצליח לחשוף), מהיכן השיג את בגדיו, והנהנתי.

ניגשתי לקחת את תיק היד שלי מהאי שבמטבח, וידאתי שהטלפון שלי בתוכו, ויצאתי החוצה בעקבותיו.

הוא לא נעל מאחוריו את הדלת.

השתרכתי בעקבותיו אל הטנדר, ולפתע נתקפתי עצבות, כשהוא פסע ישר אל הדלת בצד הנוסע.

הוא פתח אותה.

עמדתי לחלוף על פניו כדי להיכנס לרכב, אך נעצרתי לאחר שטרק את הדלת ופנה להביט בי. הוא כרך זרוע סביב מותני, סובב אותי, הניח את ידו על בטני והצמיד אותי לטנדר.

ליבי הלם בפראות בזמן שהטיתי את ראשי לאחור והבטתי בו.

"שבעת, או מה?" הוא שאל בקרירות.

"סליחה?" לחשתי באימה.

"זה הקטע שלך?" הוא דרש לדעת, הקרירות עדיין ניכרת בקולו.

"ה... קטע שלי?"

"מספיק עם זיכולי השכל, אלייזה. מה לעזאזל?"

הבטתי בו בתדהמה.

"אני לא יודע. אני לא אישה," הוא המשיך. "אני רק מודע לסיבות השונות בגללן גבר הולך לבר לבדו. הסיבה בגללה הלכתי ל'הום' אתמול לא התממשה. אבל אני מניח שאחת הסיבות בגללן גברים הולכים לבר לבד זהה לאחת הסיבות בגללן נשים הולכות לבר לבד. אז זה העניין? הלכת כדי למצוא זין. מצאת זין, סיפקת את הצורך שלך, ועכשיו שבעת?"

הרגשתי שעניי נפערות לרווחה.
 "את לא חייבת לי כלום," הוא המשיך. "נהנית, ככה שאני לא מתלונן. אבל ספקי את יצר הסקרנות שלי. מה לעזאזל?"
 "מעולם... אף פעם לא..." קולי דעך, לא הבנתי אם הוא נעלב, נפגע, כעוס או הכול גם יחד.

"מעולם לא מה?" הוא שאל בתקיפות.
 "זה," אמרתי, מנופפת בזרועי הצידה.
 גבותיו העבות התכווצו. "את מנסה לומר לי שהיית בתולה?"
 "ברור שלא," מיהרתי לענות.
 "אז מה?" הוא דחק בי.
 "מעולם לא היה לי סטוץ," אמרתי לו.
 "מעולם לא היה לך סטוץ," הוא הצהיר, הספקנות ניכרת בקולו.
 "ובכן, היו לי סטוצים, אבל לא סטוצים סטוצים. כאילו, אתה יודע, כמו שאנחנו עשינו. לפגוש בחור, ואז, אתה יודע, לעזוב איתו את הבר ו... ובכן, מה שקרה אחר כך."
 הוא הביט בי בזעף.

"אני לא מכירה את הכללים," פלטתי.
 הזעף החל להתפוגג מפניו בזמן שהוא שאל, "הכללים?"
 "אני לא יודעת איך להתנהג. מה לעשות. זאת אומרת, מה עושים כשברור שהסטוץ מגיע לסיומו?"

"אלוהים," הוא לחש, בוהה בי כאילו לא ראה אישה מימיו.
 "אני... שם בפנים... היית... אתה היית..." גמגמתי ואז שינתי מסלול, "זה לא דייט מהסוג שמכירים זה את זה. את הכללים לדייטים האלה אני מכירה. כאן, אני לא יודעת איך להתנהג."
 "רוצה שאגיד לך?" הוא שאל.

לפי הבעת פניו, ידעתי שזה כנראה הדבר האחרון שאני רוצה.

על אף שלא רציתי, הנהנתי בחשש, זו הייתה התגובה היחידה שהצלחתי להפיק למראה הבעת פניו.

טעיתי, המצח הזועף בשילוב עם הגבות העבות האלה יכלו להיות אות מבשר רעות.

"כשהגבר שהזדיינת איתו בצורה מעוררת השתאות ארבע פעמים נפתח בפנייך מספיק ומספר לך שעובר עליו יום קשה כי אבא שלו מת לפני שלוש שנים, כיום הזה ממש, ושזאת הסיבה שבגללה הוא יצא אתמול בלילה לשתות כמה משקאות, את לא ממהרת לנפנף אותו כדי שתוכלי להמשיך ביום שלך."

"אלוהים אדירים, לחשתי."

"כן," הוא הטיח בי.

"לא היה לי מושג," ציינתי בעדינות (ובזהירות, יש לומר, הבעת פניו עדיין נראתה מאיימת).

"וזה עושה את זה בסדר?" הוא שאל.

"טוב, הממ... לא. אבל, להגנתי –"

"מעולם לא היה לך טוֹן ואת לא מכירה את הכללים," הוא השלים את המשפט בשבילי.

באותו רגע, הטיעון הזה נשמע לי חלש ביותר.

הידקתי את שפתיי.

הוא בחן אותי מספר שניות, ואז שאל, "בכל הכנות, אף פעם לא

הכרת בחור כבר והזדיינת איתו?"

הנרתי בראשי באיטיות.

"את באמת חסודה," הוא הצהיר.

"ובכן, זה קצת השתנה לאחרונה, אבל, הממ... כן," אישרתי. "אימא שלי לא הייתה כזאת, ואחותי בהחלט לא הייתה כזאת, אז מישהו היה צריך להיות בסביבה בשביל, אתה יודע, להאכיל את הכלבים ולהיכנס למכונית ולנסוע לאסוף אותן כשהן נקלעו למצבים ו... אה... דברים כאלה. אבל האמת היא שזה פשוט בא לי בטבעיות, עד לאחרונה, בכל אופן... אבל את זה אתה כבר יודע, היית שם."

"איך זה שאני גם כועס עלייך, וגם רוצה להתפוצץ מצחוק?" הוא שאל בסקרנות.

"כי אני מתנהגת כמו מטומטמת?" שאלתי בתגובה.

"כן, כנראה זאת הסיבה," הוא הסכים.

שתקתי.

ג'וני לא הפר את הדממה.

לא יכולתי לשאת את הדממה, אז שעטתי קדימה בכל הכוח.

"אני יודעת לבשל, כמו שאמרתי לך, ואני לא רוצה להשתחצן,

אבל האמת היא שאני די טובה. אז, כפיצוי על כך שהייתי מטומטמת,

אם מתחשק לך, אתה יכול להסיע אותי למכונית שלי, ואני אסע

לקנות מצרכים ואכין לך ארוחת ערב, ותוכל לקפוץ אליי מאוחר

יותר. להכיר את התינוקות. אני אאכיל אותך, ואז אולי אעשה עוד

כמה... הממ... דברים, אתה יודע... בשביל אהה... לפצות אותך על זה

שהתנהגתי כמו מטומטמת בזמן שעבר עליך יום רע."

"אז את בעצם אומרת שתאכילי אותי, תכירי לי את חיות המחמד

שלך ואחר כך תזייני לי את הצורה."

חשתי באותו הריגוש שכבר למדתי להכיר היטב, חולף במורד גבי.

התבוננתי בגרונו ומלמלתי, "משהו כזה."

"איזו."

התבוננתי לתוך עיניו.

"הערב יש מסורת שאני מקיים לבר. אבל אגיע אלייך מחר."

ליבי החסיר פעימה ושפתיי הגו את המילה, "באמת?"

הוא שוב כרך את ידו סביב מותני, ואז משך אותי מהטנדר שלו,

פתח את הדלת, ואחרי שנכנסתי פנימה, השליך אליי את הטלפון שלו.

המכשיר קיפץ בין ידיי, אבל בסוף תפסתי אותו בזמן שהוא אמר,

"הקוד הוא, שמונה, תשע, אחת, שתיים. תוסיפי את עצמך לאנשי

הקשר שלי. תתקשרי לעצמך. תוסיפי אותי לאנשי הקשר שלך. אני

אתקשר אלייך מאוחר יותר."

ואז הוא טרק את הדלת ופסע מסביב למכסה המנוע.

לא ידעתי מה הוא עושה למחיתו.

אבל ידעתי את הקוד לטלפון שלו.

הרכנתי את ראשי אל המכשיר, והתאמצתי כל כך לרסן את חיוכי,

עד שפניי כמעט התבקעו לשניים.

הוא התמקם לצידי במושב הנהג, התניע את הרכב, ואני הרמתי את מבטי מהטלפון שלו, וקלטתי שהוא כורך את זרועו סביב המושב שלי, ככה שיוכל להסתובב ולראות לאן אנחנו נוסעים כשהוא נוסע לאחור בקשת גדולה בשטח העצום הסמוך לביתו.

ואז ג'וני גאמבל התחיל לנסוע לכיוון המכונית שלי. נסענו לאורך דרך העפר, סיימתי להזיז את פרטי הקשר שלי כשאמרתי ברכות לחלל הטנדר, "סליחה על הכישלון החרוץ שעשיתי כשאכלנו ביצים לארוחת הבוקר."

"הכול טוב," הוא השיב.

"איברתי את אימא שלי, ככה שאני יודעת –"

אצבעותיו התהדקו על הברך שלי והוא קטע את דבריי. "תשכחי מזה לגמרי. אני רוצה שתחשבי רק על המאכלים שתכיני לי מחר ועל הפינוק שאקבל לאחר מכן."

"אתה אוהב אנצ'ילדה במילוי עוף?"

"כן."

"אתה אוהב זיתים?"

"כן."

"אתה אוהב שמנת חמוצה?"

"כן."

"בסולם של מעט גבינה עד מעריץ שרוף של גבינה, איפה היית ממקם את עצמך?"

"מעריץ שרוף."

היה לנו משהו במשותף.

"אתה רוצה בירה, יין או משהו אחר?"

"בירה."

"ובכן, יש לנו תוכנית לארוחת ערב, מלמלתי.

הוא פרץ בצחוק, החליק את ידו במעלה ירכי והשאיר אותה שם. נשמתי לרווחה.

ג'וני עצר את הרכב, הביט לשני הכיוונים, ואז פנה מדרך העפר

אל הכביש הסלול.

והסיע אותי למכונית שלי.

פרק 3

להיות

איסי

ברגע שנכנסתי לדירה, הכלבים שלי התנפלו עליי. זה לא היה מפתיע. חוץ ממקרים בהם יצאתי לעבודה או לאירוע חברתי אקראי, בדרך כלל עמדתי לרשותם בכל רגע נתון. אחרי שהרעפתי עליהם אהבה, נתתי להם לצאת החוצה והלכתי לחפש את החתולים שלי.

הם היו הרבה פחות נרגשים לראות אותי. בכל זאת הרעפתי אהבה גם עליהם.

בדקתי מה שלום הציפורים שלי, ואחר כך יצאתי למרפסת האחורית. חלצתי את הסנדלים החמודים שנעלתי לבר אתמול בלילה, שמטתי אותם על רצפת העץ ונעלתי את מגפי הוולנינגטון שלי, שחורים ומעוטרים בשושנים ורודות גדולות, עלים כחולים ופרחים צהובים קטנטנים.

עשיתי את דרכי אל האורווה שלי, הכלבים משתרכים בעקבותי, הטלפון שלי ביד.

היו לי שלוש משימות לבצע באותו היום. להתקשר לדיאנה, להחליף את המצעים במיטה שלי, לנסוע העירה במקרה שחסרים לי מצרכים להכנת ארוחת הערב מחר, לג'וני.

לוח הזמנים שלי היה פנוי עד כדי כך, והזמן שלי היה שייך לי בלבד, מפני שחייתי חיים כאוטיים עם אימא שעובדת מכל הלב, משחקת מכל הלב ואוהבת מכל הלב, שמבחירה ומכורח הנסיבות, לימדה אותי שיציבות טמונה באנשים, לא במקומות ולא בחפצים.

המוח שלי, שפעל בצורה אחרת לגמרי, דחה את הרעיון הזה בתוקף. כשעזבתי את הבית של אימא, חיפשתי סדר ויציבות כמעט בכל היבט בחיי, ואפילו נהגתי לתכנן מראש זמנים בהם ארשה לעצמי לחוות מעט חוסר יציבות וחוסר סדר.

לאורך השנים, מצאתי את השיטה המושלמת לארגון חיי, כאשר קראתי כתבה כלשהי על איך לנצל זמן חסר מעש כדי לפנות זמן לדברים שימושיים, וכך להרוויח פרקי זמן נטולי לחץ אך גם, מעבר לכול, מלאים בחופש.

לפי השיטה, כדאי להשלים מטלות לאורך הזמן בו קרוב לוודאי שפשוט תשבי בבטלה מול הטלוויזיה, ככה שבסוף השבוע יישאר לך שפע של זמן פנוי.

לשם כך, ערב אחד בשבוע ניקיתי אבק. באחר, שאבתי. בערבים אחרים, ניקיתי את חדרי האמבטיה. כיבסתי סל כביסה אחד בכל ערב, עד שכבר לא נותר לי מה לכבס. פעם בשבועיים, הוספתי לכביסה גם גיהוץ. ואם היה עליי לערוך סידורים, הייתי מחלקת אותם למקבצים ומטפלת בהם אחרי העבודה, לפני שחזרתי הביתה. פרט לקניית מצרכים, שעשיתי בכל ערב שישי. לפני כן קפצתי לחנות הפרחים של מייסי – שבימי שישי הייתה פתוחה עד מאוחר – על מנת שיהיו לי בבית פרחים טריים לשבוע, ואז חזרתי הביתה.

המטלה היחידה שנותרה לי הייתה החלפת המצעים מדי יום ראשון, ככה שבערב, לאחר מקלחת חמה וממושכת או טבילה ארוכה באמבטיה חמה, שאחריה הענקתי לעצמי מניקור, פדיקור וטיפול פנים ארוך, יכולתי לאכול את הארוחה המפנקת שהכנתי לעצמי בעודי קוראת, צובעת או צופה בסרט, ולאחר מכן, להחליק למיטה המכוסה במצעים קרירים ונקיים.

בתור אדם שהשתוקק לסדר, לוח הזמנים הזה העניק לי שלוות נפש מוחלטת. המטלה היחידה שנותרה לי בסוף השבוע הייתה ניקיון האורוות בבוקר שבת, ואז הייתי חופשייה.

חופשייה להפר את הסדר.

חופשייה לעבוד בגינה ולטפח את הפרחים בחודשי הקיץ.

חופשייה לאפות לחמים, להכין סוכריות ג'לי ולהכניס לתוכן וודקה וג'ין בטעמים.

חופשייה לחזור לעיר ולשוטט בקניון או בין החנויות ברחוב, ליהנות מארוחת צוהריים טעימה או לפנק את עצמי בארוחת ערב שווה.

חופשייה להקדיש את מלוא הזמן לטיפול הפנים של יום ראשון, הדבר היחיד בחיינו שאימא דאגה שיקרה באופן קבוע ומסודר (זאת אומרת, אם היא לא עבדה), כשאמרה "גם אם לא תטרחו לטפל בדבר, מלכות יפות שלי, שמרו על העור שלכן."

כמובן שבזמנו היא הייתה נוהגת להכין את טיפולי הפנים שלנו משיבולת שועל, דבש, פולן דבורים ואבוקדו, חומרי גלם שמימונם הצריך ממנה לחסוך בקפידה.

אבל בכל יום ראשון שהיא לא עבדה, נהגנו לערוך ערב טיפול פנים, ובזמנים הנדירים בהם אימא לא הייתה בחובות והייתה יכולה לרכוש בקבוק לק ציפורניים לאחר שהבקבוק הקודם נגמר, היינו עושות גם מניקור ופדיקור.

פירוש הדבר היה שכשאימא מתה, במקום שזה יקרה בגיל ארבעים ושש כשהיא נראית בת ארבעים ושש, זה קרה בגיל ארבעים ושש כשהיא נראית בת שלושים, עד שהכאב והרעל הזקינו אותה. לכל היותר.

זאת הייתה הסיבה שהחבר שלה בזמנו היה בן שלושים ושתיים.

תהיתי בן כמה ג'וני.

שאלה שאולי הוא יענה עליה מחר.

נכנסתי לאורוות. הכלבים החלו לשוטט ולרחרחר בסקרנות, כאילו מעולם לא ביקרו שם בעבר, כשבמציאות הם עשו זאת על בסיס יומי. הקפדתי לסגור את השער מאחוריי לפני שעשיתי את דרכי אל התא של סרנגטי, כדי לשחרר אותה להתרוצץ קצת בחוץ ולהתקשר לדיאנה.

"איזי?" היא ענתה.

"הי, אני בבית," אמרתי לה.

"אוקיי, טוב... מה שלומך?"

מה היה שלומי?

התנהגותו של ג'וני הוסברה בידי העובדה המצערת שהיה זה יום

השנה לציון מותו של אביו, ולמחרת בערב הוא אמור להגיע אליי לארוחת ערב, ואם זה לא היה מספיק, לאחר שהוא לא הרעיף עליי חיבה (בכלל, אלא אם כן מחשיבים את הושבתי על הדלפק, מחווה שאפשר לומר שהחשבתי כהרעפת חיבה) לאחר הפעם האחרונה שעשינו סקס, הוא התמזמוז איתי ליד המכונית שלי, ולמשך מספר דקות ארוכות ומאושרות – שלומי היה נהדר.

"שלומי נהדר," אמרתי לה, פותחת את התא של סרנגטי ונכנסת פנימה, מרימה את ידי ללטף את לסתה בזמן שהיא הסיטה את אפה לרחרח את צווארי ולנשוף בשיערי.

"לעזאזל," מלמלה דיאנה.

הנחתי את ידי על סרנגטי והתמקדתי בדיאנה.

"מה?" שאלתי.

"לעזאזל," היא חזרה ואמרה.

"לעזאזל מה?" שאלתי.

"ובכן, סתם שתהיי בעניינים, ג'וני גאמבל הוא ג'וני גאמבל."

אזור מסוים בחזה שלי התכווץ נוכח האופן בו היא ביטאה את המידע המובן מאליו והמבלבל הזה.

"מה זה אומר?" שאלתי.

"הוא ג'וני גאמבל מ'מוסכי גאמבל'. הוא לא סיפר לך?"

לא, הוא לא סיפר לי.

ולפתע הרגשתי נבוכה בקשר למשהו שמלכתחילה לא מצא חן בעיניי.

אך המצב היה גרוע אף יותר, מאחר שדיאנה ידעה יותר ממני על הגבר איתו שכבתי.

סרנגטי התחילה להיות עצבנית, אז השתמשתי בידי כדי להנחות אותה החוצה מהתא שלה, וברגע שיצאה היא דהרה ישר לשדה המרעה שלה.

ניגשתי אל אמרטו בזמן שאמרתי לדיאנה, "לא, הוא לא סיפר לי. זאת אומרת, דיברנו, אבל גם עשינו דברים אחרים." הנחתי למילים לשקוע. הן שקעו בינינו במלוא כובד משקלן, בטלפון, לפני שהוספתי, "אני לא מבינה מה זה אומר."

על אף שהיה נדמה שדווקא כן הבנתי מה זה אומר. היה לזה צליל מוכר.

"לא גרת פה מספיק," היא אמרה בזמן שפתחתי את התא של אמרטו ונכנסתי ללטרף אותו בזריזות לפני ששחררתי אותו להתרוצץ בחוץ. דיאנה הגבירה את קולה ואמרה, "את מכירה את תחנת הדלק בעיירה?"

הו, כן.

שם ראיתי את זה.

"הוא הבעלים של תחנת הדלק?"

"שלה ושל שבע תחנות נוספות בשלושה מחוזות. אף אחת מהן לא בעיר, רק במחוזות. חלקן הן כמו חנויות נוחות. בכולן מוכרים דלק ומתקנים מכוניות."

וואו.

זה היה מרשים.

"הוא ירש אותן מאבא שלו, שירש אותן מאבא שלו," אמרה לי דיאנה.

מרשים לא פחות.

יצאתי בעקבות אמרטו אל שדה המרעה, נעמדתי לצד דלת האורווה הפתוחה, והתבוננתי בסוסים שלי מתאחדים, מחככים את אפיהם בחיבה.

"אני לא בטוחה למה זה מצדיק 'לעזאזל', אמרתי לה.

"כי ג'וני גאמבל הוא גם ג'וני מג'וני ושאנדרה."

קפאתי במקומי.

ג'וני ושאנדרה.

מלחי האמבט הוקרנו על מסך תודעתי, כל כך ברורים, עד שכמעט נדמה היה שהם מבליחים באוויר לנגד עיניי.

"סליחה?" לחשתי.

"זה היה ממש סרט, סרט רומנטי, אבל כזה שנכתב בידי גבר, הסוף

שלו לא היה שמח."

אלוהים אדירים.

"הוא חתיך בטירוף. היא הייתה פצצה," המשיכה דיאנה. "אני די

בטוחה שאף אחד לא הופתע כשהם התחילו לצאת. הוא היה בקטע שלה. היא הייתה בקטע שלו. כשאני אומרת, הוא היה בקטע שלה והיא הייתה בקטע שלו. אנחנו מדברות פה על רומיאו ויוליה. לנסלוט וגוויניביר. סקרלט ורט.

בטני התהפכה.

"כולל הסוף המחורבן," היא המשיכה.

"מה קרה?" עדיין לחשתי.

"אף אחד לא יודע. יום אחד זה פשוט נגמר. היא הסתלקה, הוא נשאר. איש לא ראה אותה מאז. אבל בואי פשוט נאמר שכולם התחרפנו. זה לא היה הסוף לו ייחלו. כולם, כולל אותי, היו בטוחים שביום מן הימים נראה ג'וניס קטנטנים שיעברו במוסך שלו, ושבבגרותם יציתו בלהבות את התחתונים של כל הבנות, ושאנדרות קטנטנות שהוא יגדל כמו נסיכות, ובבגרותן יהיו מלכות נשף וישברו את הלב לכל הבנים. כשהתברר שזה כבר לא יקרה, נדמה לי שאפילו הכומר תומאס היה בטוח שאלוהים פישל, ובגדול.

הבטן שלי המשיכה להתהפך, ליבי הולם בפראות.

"לא מפתיע שמאז לא הייתה לו אף אחת על אף שחלפו הרבה שנים. כל הבחורות במאטלוק מקפידות לשמור ממנו מרחק. זה לא שהוא מנסה לקבור את היגון שלו בכל משטח רך שמציעים לו. פשוט העניין הוא שהראשונות שניסו להיות איתו בתקווה לתקן את ליבו השבור, לרפא את נשמתו הקרועה, נכוו כהוגן."

נכוו כהוגן.

ממש לא מזמן נכוויתי כהוגן, אבל לא בידי בחור כמו ג'וני. בידי בחור כמו אבא שלי.

מעולם לא חוויתי את זה, אבל חשדתי שאם איכווה בידי בחור כמו ג'וני זה יהיה גרוע יותר.

בהרבה.

"אמרת שחלפו מאז שנים?" שאלתי.

"בייב –"

"אולי הוא –"

"מתוקה שלי, תקשיבי לי," היא לחשה בנחישות. "אחרי מה שקרה

עם קנט, אם תמצאי בחור, אתמוך בך ואעודד אותך, אשמח שחזרת לעניינים ואאחל לך את הטוב ביותר, כי זה מה שמגיע לך. אני לא חושבת שאני מכירה מישהי שראויה לזה יותר ממך. לכן לא קל לי לקיים איתך את השיחה הזאת."

"את חושבת שהוא –"

"אני חושבת שאת מתוקה כמו סוכר וחמודה בטירוף, ושהוא גבר. הוא ייחנה ממך, הוא לא יחשוב לעצמו, 'כדאי שאוודא שלא אפשל עם הבחורה הזאת. היא מתוקה, חמודה ורגישה בקטע אחר, ונכוויתי מהאקסית שלי כל כך חזק, שלעולם לא אצליח להתאושש מזה, ככה שעדיף שאעזוב אותה בשקט'. לא יהיה לו מושג לגבי החלק של הרגישה בקטע אחר. הוא פשוט ירצה לעשות חיים."

"מחר הוא בא אליי לארוחת ערב," פלטתי.

"מה אמרת?"

"מחר הוא בא אליי לארוחת ערב. אני מכינה אנצ'ילדות במילוי

עוף."

"בחרת להכין לו אנצ'ילדות, מה שאומר שאת מחבבת אותו ושהוא

טוב במיטה."

הוא היה ממש טוב במיטה.

וגם חיבבתי אותו.

"זו מנה שקל להכין, דיאנה. היא פשוט כל כך טעימה, שחושבים

שהיא מורכבת."

"זו מנה מהסוג שכל בחורה רגילה, כמוך, תכין בשביל כל בחור רגיל שהיא מחבבת, במטרה שהוא יחשוב 'וואו, האישה הזאת יודעת לבשל. אני זוכה להכניס את כל המתקנות הזאת למיטה שלי, ולפני זה אני גם זוכה לאכול ככה? כדאי שאיחזו בה בכל כוחי'. אבל רק שתהיי בעניינים, איזי, הבחור הזה הוא לא בחור רגיל. הבחור הזה נהרס בשביל כל הנשים האחרות בידי פצצה ג'ינג'ית עם רגליים ארוכות וציצים גדולים שהייתה מתוקה כמעט כמוך, אבל אני אומרת את זה רק מפני שאותך אני מכירה ואותה רק בקטנה. ג'ינג'ית שהוא לעולם לא יצליח להשכיח ממחשבותיו, גם כשהטבע ישמיע את קריאת

ההשכמה שלו, שתיאלץ אותו להתמסד כדי להתרבות. הבחורה הבאה תהיה נומרו דוס. במקום השני. כמעט הכי טובה."

במקום השני.

כמעט הכי טובה.

לא היה לי שיער ג'ינג'י.

הייתי בלונדינית. פחות או יותר. השיער שלי היה בגוון בלונדיני כהה, מעין חום-בלונדיני בצבע ענבר.

אבל לא הייתי ג'ינג'ית.

מה שכן, דווקא היו לי שדיים גדולים ורגליים ארוכות יחסית.

"הם היו מאוהבים?" שאלתי בקול רפה ולחוך.

"אני אוהבת את צ'ארלי מכל הלב והנשמה, את יודעת את זה, מתוקה שלי, אבל בכל פעם שראיתי את השניים האלה יחד, הם היו כל כך מאושרים, כל כך קרובים, כל כך מתוקים שהם עשו לי כאב שיניים שרציתי לעצמי. אז כן, הם היו מאוהבים עד כדי כך. האוויר סביבם נעשה ורוד וסמיך, הם היו עד כדי כך מאוהבים," היא השיבה ברכות, בקול נעים.

הרכנתי את מבטי אל המגפיים שלי.

"איזי?" היא שאלה.

"אני מחבבת אותו," אמרתי למגפיים שלי.

"גם אותו אני מכירה רק בקטנה, אבל אני עדיין יודעת שהוא הבחור הזה. הבחור הזה שאי אפשר שלא לחבב. הוא יציב. מהימן. ממשפחה טובה. אחיו עזב לפני שצ'ארלי ואני עברנו לעיירה, ושמעתי שהוא טיפוס די פרוע. אבל הכרתי את האיש, וגם אבא של ג'וני גאמבל היה כזה. מהגברים האלה שיתקנו לך את האוטו גם אם אין לך כסף לתיקון, ויפרסו לך את החוב לתשלומים נוחים. הם נותנים חסות לליגות בייסבול ופוטבול לילדים וילדות, והם אפילו אימנו את קבוצת הפוטבול לילדים. מתישהו שמעתי שהיה איזה אסיר לשעבר שאף אחד לא היה מוכן לסמוך עליו, אבל הוא נתן לו עבודה והאיש נשאר על דרך הישר, ככל הנראה רק כדי להפגין את נאמנותו לאדם שנתן לו הזדמנות."

היא השתקתה.

המתנתי.

ואז, לאחר שהיא נשמה נשימה עמוקה וקולנית, היא המשיכה. "וייתכן שגם הוא מחבב אותך. ייתכן שהוא החליט שהוא צריך להתגבר על אהבת חייו ולמצוא בחורה שאיתה יוכל להתמסד. אבל אני לא חברה של ג'וני גאמבל. אני חברה שלך. ומגיע לך להיות אהבת חייו של מישהו. לא להיות זו שהגיעה במקום השני, והסתדרת כי השגת לעצמך גבר טוב, אבל לא טוב כמו שמגיע לך." נשאתי את מבטי בהיסח דעת אל שדה המרעה. "יש לו מלחי אמבט בחדר האמבטיה."

"יש לו מה?"

"הוא ממש, את יודעת, גבר. ומצאתי בחדר האמבטיה שלו צנצנת זכוכית יפה עם מלחי אמבט כחולים." דיאנה לא הגיבה.

"את חושבת שהם שייכים לה?"

"אני חושבת שזאת... כשאת תגלי, ואת תגלי, בסופו של דבר, פשוט מבאס שאני זו שצריכה לספר לך... זאת שאלה שתשאלני את עצמך לא מעט, אם יתפתח משהו מעבר לארוחת הערב שלך עם ג'וני גאמבל מחר."

"כדאי ש... את חושבת שכדאי שאומר לו שאני יודעת על מה שקרה ואדבר איתו על זה?"

"אני לא יודעת. היה לכם רק סטוץ או שגם היה ביניכם חיבור?" הבנתי מה היא שואלת, ועניתי בכנות, "אני לא יודעת."

"היית יודעת, איזי," היא אמרה ברכות. נכון.

הייתי יודעת.

הוא סיפר לי על אבא שלו ונתן לי את הקוד לטלפון שלו, והוא התעצבן כשחשב שאני מנסה לנפנף אותו.

אבל הוא גם ביקש ממני לא ללבוש תחתונים, ויותר מפעם אחת, ובזמנו זה נשמע לי סקסי ומלהיב ומחמיא, אבל ייתכן שהוא פשוט לא רצה חסימות ברגע שהוא ירגיש מוכן לחזור לסיבה האמיתית שבגללה הוא רצה לבלות בחברתי.

"בכנות, איזי," היא אמרה בזהירות, "קיוויתי שתקראי את ההודעות ששלחתי לך אתמול בלילה, ככה שאוכל למנוע ממך לתת למשהו לקרות ביניכם. ראיתי את האיש. אני שוקולד, ואני אוהבת רק שוקולד, אבל גם לי ברור שהגבר הזה שווה. ואם הייתי חושבת שאת בחורה שמסוגלת לצאת ולמצוא לעצמה גבר לבילוי חד־פעמי בלי להיכנס לסרטים, לא הייתי כותבת לך שום דבר, חוץ מזה שאת יכולה להיות רגועה בקשר לגן החיות שלך. אבל את לא בחורה כזאת. ייתכן שאת רוצה למדוד עלייך את הזהות הזאת, אבל היא לעולם לא תתאים למידותייך. כמוני עם ג'ינס סקיני. הם לוחטים על בנות אחרות, אבל אני נראית בהם כאילו מישוהו השפריץ אותי לתוך עטיפת נקניקיות מג'ינס."

רציתי לחייך.

אבל בהתחשב בכל מה שהיא אמרה לי, לא היה שום סיכוי שאצליח להעלות חיוך על שפתיי.

"אז אני רק אבקש ממך להיות זהירה," המשיכה דיאנה. "את בחורה מתוקה, אבל את לא טיפשה. את תביני את המצב כפי שהוא, בייחוד עכשיו, כשיש לך את כל המידע שאת צריכה. תשמרי על עצמך ופשוט תזרמי. אבל הכי חשוב שתשמרי על עצמך. אי שם יש גבר בשבילך, איזי, והוא יהיה הצ'ארלי שלך. הוא יתייחס אלייך כמו המלכה שאת, ואסור לך להתפשר על פחות מזה. אם אני טועה בקשר לג'וני גאמבל, אשמח להודות בטעות שלי. פשוט... תהיי זהירה."

"מבטיחה."

"רוצה שאקפוץ לבקר?" היא שאלה.

דיאנה אמרה שאני מתוקה, אבל היא הייתה מתוקה עוד יותר. היא אהבה לומר שאני שוקולד לבן. תאכלו ממני חתיכה, אני כל כך מתוקה, שתכאב לכם הלסת. והיא הייתה שוקולד מריר, תאכלו חתיכה ממנה ותקבלו זריקת מרץ.

אבל היא לא הייתה שוקולד מריר.

היא הייתה הטראפל הכי משובח שטעמתן בחיים. מהסוג שאתן מניחות על הלשון ומחכות שיימס, ובזמן שהוא נמס, אתן מתפללות שהטעם ילווה אתכן לעד.

"לא, אני בסדר. אני פשוט... ובכן, בהתחשב בזה שקנט עשה את הדברים שעשה, ושאני לא בחורה מהסוג שעושה את הדברים האלה, ועכשיו זה קורה, אני לא יודעת. זאת אומרת, בילינו את הלילה יחד, הוא הכין לי ארוחת בוקר. מחר הוא בא אליי לארוחת ערב. החלפנו טלפונים. אבל הוא לא ביקש ממני להיות אימא לילדיו והצהיר שישמור לי נאמנות לשארית חייו. אני אפילו לא מכירה אותו עשרים וארבע שעות."

"את גם לא בחורה שלוקחת סיכונים. לא היית צריכה יותר מחמש שניות בשביל לאמץ את דמפסי, אבל ערכת מחקר שוק במשך חצי שנה לפני שקנית מכונית חדשה. אם ירצה האל, דמפסי יישאר לצידך הרבה יותר זמן מהניסאן הזאת. אני מקווה שאת קולטת את המסר שאני מנסה להעביר לך, לכן אני אומרת לך שוב, תיזהרי. תתייחסי לג'וני גאמבל כמו שאת מתייחסת לניסאן שלך. אל תאמצי אותו, כאילו שהוא חלק מגן החיות שלך, מישהו ששמח לבית, מישהו ששמח לתת ולקבל אהבה. אני לא בטוחה שזה מה שג'וני גאמבל מחפש, אבל בשורה התחתונה, זה לא כל מה שאת צריכה לחפש בגבר."

מבטי נחת על הבוקסר המעורב שאימצתי לפני שנה, כשעוד היה גור. דמפסי. היו לו כפות רגליים לבנות וכתם לבן על החזה שהגיע עד לחוטמו הלבן, שאר גופו היה בגוון ערמוני.

קעת הוא כבר היה כלב בוגר, יפהפה, כל כולו שלי, ואחת הסיבות לכך שקנט יצא מדעתו לפני שמונה חודשים ושבר את דלת ביתי. הסיבה השנייה הייתה שקנט היה חלאה, מטרידן, רכושני בצורה פתולוגית וכנראה גם משוגע.

אימצתי את דמפסי כשהייתי עם קנט, ככה שאיכשהו קנט חשב שלאחר שהחלטתי לסיים איתו את הקשר, וסירבתי לחדש אותו, הוא זה שצריך לקבל את דמפסי, אז הוא ניסה לקחת אותו ממני.

למרבה צערו של קנט, לא כל כך לצערי, דמפסי לא ראה בעין יפה את העובדה שקנט שובר את הדלת ומקים מהומה (בכל פעם שהוא עשה זאת), אבל באותו ערב כנראה שזה כבר יצא לדמפסי מכל החורים. זאת אומרת, דמפסי התנפל בכל כוחו על זרועו של קנט,

בזמן שהכלב הנוסף שלי, סווירל, התנפל על רגלו. וכל זה קרה בעודי משוחחת בבהלה עם מוקדנית המשטרה.

לאחר ה'מתקפה', קנט ניסה להכריח אותי להרדים את דמפסי ואת סווירל.

למרבה המזל, השוטרים קלטו את אופיו האמיתי של קנט, בהתחשב בכך שהוא שבר לי את הדלת והכול, חשבו שדמפסי וסווירל פשוט אדירים וסירבו לתמוך בטענותיו.

למרבה הצער, קנט שכר עורך דין.

למרבה המזל, השופט קיבל את עמדתם של השוטרים (ושלי).

למרבה הצער, קנט המשיך להוות כזה מטרד, שנאלצתי למכור את הבית הקטן שלי ולעבור למאטלוק.

למרבה המזל, פירוש הדבר היה שיכולתי לשכן את הסוסים שלי ממש מחוץ לדלתי האחורית.

למרבה הצער, בעקבות כל זה אתמול בלילה קפצתי לה'הום' ופגשתי את ג'וני גאמבל. והייתי רוצה לחשוב שהוא יכול להיות אחד מהאנשים המיוחדים בחיי, אבל ייתכן שהוא יתגלה כלא יותר מזיכרון ממש נחמד.

"איזי, את שם?" שאלה דיאנה.

"אני לא חושבת שאני מתאימה לסגנון חיים של סטוצים, מלמלתי."

"אוי, מתוקה," היא אמרה ברוך. "את בטוחה שאת לא רוצה שאבוא?"

"לא, אבל אולי בשבת הבאה את וצ'ארלי תוכלו לקפוץ לביקור, ככה שאוכל להכין לך משהו הרבה יותר שווה מאנצ'ילדות במילוי עוף, כדי להודות לך שטיפלת בגן החיות שלי היום."

"את לא חייבת לעשות את זה."

"כן, אני כן."

היא הניחה למילותיי להשתהות בינינו מעט, ואז השיבה, "כן, זה מה שאת עושה תמיד."

דיאנה ואני עבדנו יחד, הכרנו במשרד, התקדמנו בעבודה יחד, כעת עבדנו כמנהלות של מחלקות שונות. הייתי לצידה בבית החולים

לאחר שאימא שלה חטפה שבץ. היא ליוותה אותי לבית החולים אינספור פעמים בזמן שאימא שלי גססה מסרטן. הייתי שם גם כשריאנה פגשה את צ'ארלי. עמדתי לצידה כשהיא נישאה לו.

היא הייתה שם כשפגשתי את קנט. היא עמדה לצדי בזמן שעמדנו כמטר וחצי מגבו של צ'ארלי, כאשר צ'ארלי עמד בפתח ביתי עם מחבט בייסכול ואמר לקנט שאם יראה את הפנים שלו בבית שלי עוד פעם אחת, הוא יפרק אותו עם המחבט.

דיאנה הייתה מאוד שחורה, מאוד עגולה, מאוד יפה, ואף על פי שאהבתי אהבה גדולה את אחותי הקטנה שהייתה בשר מבשרי, דיאנה הייתה האחות הגדולה שתמיד רציתי.

מיותר לציין שבהתחשב בחיים שלי, ובחייה של דיאנה, ובכך שכל כך רציתי להיות בשליטה עד שזה הפך לאובססיה, ואילו דיאנה מטבעה הייתה בשליטה, עד כה יצא לי להכין לה לא מעט ארוחות תודה, ואני בטוחה שגם בעתיד יהיו לנו לא מעט מהן.

"נתראה מחר בעבודה, ונגיע בשבת להתענג על אחד ממטעמי איזי," היא אמרה לי.

"מצוין, בובה. נתראה מחר."

"בהחלט נתראה, בייב."

"ביי, דיאנה."

ניתקנו את השיחה, אבל נותרתי במקומי. התבוננתי בסוסים שלי משוטטים ברחבי שדה המרעה עם הכלבים שלי, דמפסי וסווירל, החבר הוותיק בגן החיות שלי, כלב הרים ברנזי מעורב שהצלתי כשנה לאחר שסיימתי את לימודיי בקולג'.
החלטתי לעבור למאטלוק מתוך המחשבה שאחרי שאיבדתי את אימא, אחותי נישאה ללוזר, ומה שקרה עם קנט, אתמקם בבית החווה הקטן הזה המשתרע על שנים-עשר דונם ואחיה בגן עדן.

ג'וני ושאנדרה.

ובכן, זה היה המצב. כנראה שג'וני היה מרוחק לא רק מפני שעבר עליו יום רע, ושהיה זה יום השנה למות אביו, הוא היה מרוחק כדי לא לתת לאף אחת לחשוב שהיא יכולה להיכנס לליבו, לתחושתו זה סוג

הגבר שהוא היה. ייתכן שאחרי שאנדרה היו כמה נשים שנכוו ממנו, אבל הוא בוודאי היה מודע לכך וינסה להימנע מכך בעתיד. לא נותר לי אלא לנחש שזה המצב, אבל בהתחשב באופיו הג'נטלמני, הנחתי שמדובר בניחוש טוב.

אז זה מה שזה היה. הסטוץ הראשון שלי, שלא עמד להישאר בגדר בילוי חד-פעמי. זה הרגיע את הילדה הטובה הטבועה בי, אך החריב את החולמת שמעולם לא נתתי לעצמי להיות.

בהיתי בסוסים ובכלבים שלי.

זה היה החלום שלי.

זה היה שלי.

זה היה גן העדן שלי.

זה היה מסודר וזה היה יפה וזה היה שופע אהבה. זה הזכיר לי את מה שהיה לי עם אימא שלי ועם אחותי, רק בלי כל החלקים השליליים. האם כל זה ישתפר אם אוסיף לתערובת את ג'וני, או טיפוס בסגנון שלו?

אולי.

אבל זה מה שהיה ברשותי כרגע.

וזה היה יפהפה.

אז אני אקח את זה.

ואעשה את מה שאימא שלי תמיד אמרה לי לעשות.

פשוט אהיה מאושרת.

כבר הסרתי את שאריות העור המת, הרגע תלשתי את רצועת הפחם מהאף שלי ועמדתי לשים את מסכת הפנים על עורי כשהטלפון שלי צלצל.

הרכנתי את מבטי אל הדלפק בחדר האמבטיה שלי וראיתי על הצג

את הכיתוב, שיחה מג'וני.

עניתי לשיחה והצמדתי את הטלפון לאוזני.

"הי."

"אין איתך משחקים, שני צלצולים ואני שומע 'הי', " הוא אמר.
 בהיתי באביזרי האמבטיה מחוטי נחושת מסולסלים הפזורים על
 הדלפק. "סליחה?"
 "לא משנה, איז", הוא אמר בקול משועשע. "עובר עלייך יום
 טוב?"

נכנסתי לחדר השינה שלי וניגשתי ישר למיטת הברזל, עליה היה
 מונח כיסוי לבן ועצום, בחלקו התחתון מונחת שמיכה סרוגה גדולה
 ויפהפייה בגוון ירקרק, ובחלקו העליון כריות מתחרה לבנה לצד מגוון
 כריות נוי עם הדפסים פרחוניים, עלייתי על המיטה ועניתי לשיחה.
 "ערכת סקירה מקיפה של המטבח, מפני שמתוכנן גם קינוח
 למחר. מה שאומר שהייתי צריכה לנסוע העירה לחנות. חזרתי ורכבתי
 על סרנגטי. טיפלתי בעציצי העגבניות ותותי השדה שלי ושתלתי
 כמה צמחי תבלין. העפתי מבט כלול התרנגולות שלי. הם לא כל כך
 יקרים, אבל הלולים שאינם יקרים יכולים להכיל רק שתי תרנגולות
 או ארבעה עופות קטנים, ככה שאני חושבת שאני צריכה לחקור את
 הנושא יותר לעומק, מאחר שאני רוצה לפחות שישה. אולי שמונה.
 ואני רוצה סטנדרטים. עכשיו הכנסתי את הלזניה לתנור, ואני בעיצומו
 של טיפול הפנים הקבוע שאני עושה לעצמי בימי ראשון בערב. אז
 בסך הכול, עבר עליי יום די מוצלח."
 ג'וני לא אמר דבר.

"אז, ובכן... אני חוששת לשאול, " מילאתי את הדממה, "אבל איך
 עבר עלייך שאר היום שלך?"
 "את מגדלת תות שדה בעציצים?"

"אלה עציצים די גדולים, עם הרבה פתחים קטנים, מתוכם תותי
 השדה יכולים לצמוח, " הסברתי, ולאחר שלא הגיב, הוספתי כמו
 מטומטמת, "העציצים שלי כחולים כהים. יש לי חמישה."
 קולו נשמע מוזר ונוקשה, כאילו שהוא נחנק בזמן שהוא שאל,
 "לול תרנגולות?"

"מתישהו כשהייתי ילדה היו לנו תרנגולות. אימא לא אכלה את
 הביצים שלהן, אבל אני ואחותי כן, ואין כמו ביצים טריות. חוץ מזה,

לתרנגולות יש אישיות מצחיקה. יש להן מוח בגודל של אפונה, אבל בכל זאת יש להן אישיות."

ג'וני שוב השתתק.

הוא שתק במשך דקה ארוכה, אז קראתי בשמו, "ג'וני?"

"נשמע שעבר עלייך יום עמוס," הוא ציין.

"נראה לי."

"נראה לך?"

"טוב, זאת אומרת, זה היה סתם עוד יום."

"עציצי תות שדה. לול תרנגולות. רכיבה על סוס. קניות בחנות.

ולזניה," הוא הקריא כמו מרשימה ארוכה.

"והעגבניות שלי, ואני בעיצומו של טיפול הפנים שלי. וגם, כמובן,

הייתה ארוחת בוקר, ואה... דברים אחרים שעשיתי איתך."

הוא פרץ בצחוק מתגלגל, שצלילו היה כל כך נעים, שהוא עקצץ

באוזני ומשם חלף במורד צווארי ואל איברי הדרומיים יותר.

"מה מצחיק?" שאלתי ברכות.

"התבוננתי בך בזמן שיצאת מהמוראנו ההיא בגוון בורגונדי, שלא

היה עליה אפילו גרגר אבק אחד, וצעדת ממכנסי הג'ינס הלוהטות

האלה עם החולצה החמודה ההיא וכל השיער הזה, ובחיים לא הייתי

מנחש שאת אחת שמגדלת תרנגולות ושותלת צמחי תבלין."

"אתמול היה יום שטיפת המכוננית," הודעתי לו. "ברוך כלל

המוראנו שלי מכוסה באבק ומוכתמת בבוץ."

"אאמין לך ברגע שאראה את זה כמו עיניי."

"ובכן, אז זה צריך לקרות עכשיו, מפני שכל היום היא עמדה מול

הבית שלי, ויש פה בסביבה לא מעט אבק. ואין לי חנייה מקורה."

"כנראה שהיה עדיף לטפל בחנייה לפני לול התרנגולות, בייב,"

הוא ייעץ.

"כנראה," מלמלתי.

הוא צחק.

גם הפעם צליל צחוקו עקצץ במורד צווארי.

מאחר שהוא צחק, לא רציתי לשאול אותו. אבל קודם פישלתי

איתו בגדול, והייתי חייבת לשאול.

"אתה בסדר?"

"מאוחר יותר יש לי את העניין הזה שלי. אני יוצא בעוד שעה בערך."

"בסדר", השבתי, בלי לנסות לברר באיזה 'עניין' מדובר.

"מתי את רוצה שאבוא מחר?"

בהיתי בשמיכה הסרוגה היפהפייה שלי.

סיימתי את יום העבודה בחמש, אבל בדרך כלל נשארתי לוודא שהצוות שלי עמד במטרות היומיות שלהם ועזבתי אחריהם. הנסיעה הביתה ארכה שעה, במקרה שאין פקקים. העוף התבשל במשך כל היום, ככה שכל מה שנותר לי לעשות זה לפרק אותו, לזרוק לסיר עוד כמה דברים ולהניח לו להתבשל עוד קצת, אבל צריך להביא בחשבון את הקצת הזה.

הוא גר קרוב לעיירה, והיה בבעלותו מוסך שנמצא בעיירה (לא שהוא שיתף אותי במידע הזה).

והוא היה בחור מעיירה קטנה עם עבודת צווארון כחול. ליתר דיוק, הוא היה הבעלים של מוסכים שהיו צווארון כחול, ככה שאפשר לומר שהוא היה פחות כזה בעצמו.

אולי הוא רצה שארוחת הערב תוגש בשעה חמש וחצי, אפשרות שלא הייתה סבירה מבחינתי.

"שש וחצי?"

"את זו שצריכה להתכונן לקראתי, איז, ככה שאני לא מבין למה את מפנה את השאלה הזאת אליי. זה ישאיר לך מספיק זמן?"

"אני עובדת בעיר."

"שוב, זה ישאיר לך מספיק זמן?"

"כנראה שעדיף שתבוא בשבע."

"מה דעתך שפשוט תתקשרי אליי כשתהיי מוכנה? אם זה מוקדם יותר, אגיע מוקדם יותר. אם זה מאוחר יותר, אגיע מאוחר יותר."

"נשמע מצוין."

"תשלחי לי את הכתובת שלך, ואני אביא את הקונדומים. את לא צריכה לדאוג בקשר לחרא הזה."

מצמצתי בעיניי לעבר השמיכה הסרוגה היפהפייה שלי.

האם הוא התכוון להגיע בשביל ארוחת ערב?

או בשביל סקס?

"בסדר?" הוא שאל.

"אשלח לך את הכתובת שלי," השבתי.

"יופי, בייב. אשחרר אותך, ככה שתוכלי לסיים את טיפול

הפנים שלך, לאכול את הלזניה ולקרוא את הכרכים של אלף עד ו'

באנציקלופדיה."

"סליחה?"

"איזי, את עושה ביום אחד יותר ממה שרוב האנשים מספיקים

בשנה שלמה."

"הממ... המהמתי מפני שמעולם לא חשבתי על זה, אבל כנראה

שזה נכון.

למדתי את זה מאימא שלי. גם כשגרנו בדירות, היא תמיד טיפחה

גינות תבלינים בחלון המטבח, עציצי עגבניות במרפסת, בכניסה

האחורית או הקדמית לבניין, גידלה כמה בעלי חיים שבעל הבית

היה מרשה (נוסף על כמה שלא), ובמקרה הנדיר שהיה לנו יותר כסף

מהרגיל, הייתה פוצחת בסערת בישולים טבעונית ומכינה מטופו,

שעועית ועדשים מנות שזיכרונן מילא את פי ברוק.

הבית שלנו מעולם לא היה מסודר במיוחד, אבל בכל פעם

שהיא הצליחה להשיג פקעת חוטים, היא סרגה. בכל הזדמנות

אפשרית, היא אגרה חומרי גלם להכנת כרטיסי ברכה משלה, ושמרה

חלק מהם בצד בשביל להכין אלבומים לאירועים שונים (את כולם

אני שומרת על מדף במשרד שלי). היא תרגלה מדיטציה, כתבה

ביומן וקראה כל מה שהצליחה להניח עליו את ידיה, לפעמים גם

כתבה שירה, שנהגה להקריא או לשיר לנו. לעיתים קרובות, שרבה

במשך שעות ארוכות או הגבירה את עוצמת המוזיקה והכריחה

אותנו לקום ולרקוד איתה, ולפעמים פשוט לקחה אותנו החוצה,

לא משנה לאן, והשכיבה אותנו על שמיכה ישנה כדי להתבונן

בכוכבים.

תמיד חשבתי שהיא עשתה את זה מפני שלא היה לנו מספיק כסף

לטלוויזיה.

אבל התחלתי לתהות אם בכלל הייתה קונה טלוויזיה, אפילו אם היה לנו מספיק כסף לכך.

"את בקטע של קמפינג?" שאל ג'וני וקטע את מחשבותיי.

"אתה שואל אם יצאתי לקמפינג, או אם אני רוצה לצאת לקמפינג?"

שאלתי בתגובה.

"השאלה השנייה," הוא הבהיר.

"ובכן, התשובה היא כן על שתי השאלות."

"אני אקח אותך לקמפינג."

קצב פעימות ליבי הלך וגבר.

"את פנויה בסוף השבוע הבא?" הוא שאל.

ליבי הלם בקצב מסחרר.

ואז המוח שלי התערב.

"בשבת הבאה אני מארחת חברים לארוחת ערב."

"מדליק. אולי בפעם אחרת."

"אני יכולה לברוק אם הם יכולים לבוא בשישי," הצעתי.

"אם מתאים לך, איזו אפשר שניסע בשבת בבוקר."

שניסע בשבת בבוקר.

ולא היה לי ספק שהוא יביא איתו קונדומים.

אבל אם יוצאים לקמפינג, לא עושים את זה רק בשביל למצוא

מקום חדש להזדיין.

עושים את זה בשביל לבלות זמן בחיק הטבע.

ובחברת האנשים שאיתם נמצאים.

"אני אשנה את מועד ארוחת הערב," אמרתי לו.

"מצוין, בייב. עכשיו אתן לך ללכת."

"בסדר. אני מקווה, ובכן... לא משנה מה אתה מתכוון לעשות, אני

מקווה שזה יביא לך מעט שלוה."

הוא שתק במשך דקה ארוכה, ואז אמר, "זה אף פעם לא מביא לי

שלוה, אבל זה בכל זאת מתוק מצידך, איזי."

"מצטערת, ג'וני, לחשתי, ומפני שידעתי שהוא רצה לשחרר אותי,

הוספתי, "תרגיש טוב ונתראה מחר."

"נתראה מחר, איזי. ביי."

"ביי."

ניתקנו את השיחה ובהיתי בשמיכה הסרוגה היפהפייה שלי.
מחר נאכל ארוחת ערב יחד, ואז נבלה את סוף השבוע הבא
בקמפינג.

תהיתי אם הוא יסכים שאביא את דמפסי וסווירל.
עדיין אצטרך לבקש מדיאנה וצ'ארלי שיטפלו בכל השאר.
אצטרך לארגן להם ארוחת תודה נוספת.
זה לא יהיה קשה.
וג'וני רצה לקחת אותי לקמפינג.
הוא בטח יצא לקמפינג עם שאנדרה.
אבל בסוף השבוע הבא הוא יצא לקמפינג איתי.
אולי הייתי מטומטמת.
אבל לא היה לי אכפת.
הוא לא ביקש ממני להיות אם ילדיו, והוא לא הבטיח לי שום
הבטחות, פרט לכך שיבוא מחר ושבסוף השבוע הבא נצא לקמפינג.
אני יכולה לחיות כאן ועכשיו.
היה ברשותי המידע שהייתי זקוקה לו.
אני יכולה ליהנות מג'וני.
ואני יכולה לאפשר לו ליהנות ממני.
הייתי אלייזה 'איזי' פורסטר, הבת של דפני, אחות של אדליין,
ואם היה משהו שאימא שלי ואחותי לימדו אותי (הן לימדו אותי הרבה
דברים, טובים ורעים, בעיקר טובים), זה היה ליהנות מכל מה שיכול
להסב לי הנאה.
לכן הייתי צריכה להפסיק לשקוע במחשבות אובססיביות, להפסיק
לסדר, להפסיק לחשוב.
הייתי צריכה פשוט לתת לדברים...
להיות.

פרק 4

חד־קרון

איסי

"אז תוכלו לבוא בשישי, במקום בשבת?"
הייתי במשרד של דיאנה, ובדיוק סיפרתי לה על הקמפינג של ג'וני ושלי.

סיימתי לדבר ובחנתי את פניה. היא הייתה מבוגרת ממני בכמה שנים, אבל לפעמים הרגשתי שהיא חכמה ממני בעשרות שנים, וניסיתי להבין מה דעתה על ההתפתחות האחרונה הזאת.
"הבחור הזה לא משחק משחקים," היא השיבה, בלי להתייחס לשאלה שלי.

"סליחה?" שאלתי.

"זה מה שצ'ארלי אמר אתמול, כשסיפרתי לו מה קורה. אמר שאם הבחור הזה היה משחק כך, הוא לא היה בא לארוחת ערב. הוא היה מתקשר אלייך בעוד יומיים, בשעה תשע וחצי בערך, וקובע מתי תזדיינו. אבל הוא התקשר אלייך וקבע איתך סוף שבוע שלם, בנוסף לארוחת הערב. אז כן... הבחור הזה לא משחק משחקים."
"אני לא בטוחה שאני מבינה," אמרתי לה.

"מפני שלפני קנט עברה עלייך תקופת יובש ארוכה, וגם מפני שקנט הצליח להסתיר את העובדה שהוא פסיכי, ככה שכשפגשת אותו אף אחת מאיתנו לא קלטה שהוא פסיכי במסווה, וחשבנו שהוא פשוט בקטע שלך. אבל, כמו שאת ודאי זוכרת, פגשנו את צ'ארלי כבר ההוא ונתתי לו את המספר שלי, והוא נתן לי לחכות שלושה ימים לפני שהוא התקשר. כשהוא התקשר סיננתי אותו. חיכיתי יומיים כדי לחזור

אליו, וכשהוא ענה הדבר הראשון שאמרתי לו זה שאם הוא יחזור על השטות הזאת שוב, לא נגיע אפילו לדיוט הראשון שלנו. הוא לא חזר על השטות הזאת שוב. הוא היה שחקן, והוא התוודה בכך בפניי בדיוט הראשון שלנו. אבל הוא ראה בי את מה שהוא רצה, והמשחקים נגמרו. הג'וני הזה, מההתחלה לא משחק משחקים."

רציתי שזה ירגיש לי טוב.

במקום, אמרתי, "אני לא חושבת שזה משנה."

"אה... מה? היא שאלה.

"הוא רוצה אותי בשביל סקס."

היא בהתה בי.

"וזה בסדר מבחינתי," אמרתי לה.

היא המשיכה לבהות בי, רק שהפעם היא נראתה מבוהלת.

"זאת אומרת, שלא תביני לא נכון," המשכתי. "הוא מחבב אותי.

אבל חשבתי על זה, והוא הבהיר שאומנם במסגרת הפגישה שלנו נבלה

זמן יחד, אבל בעיקר נשכב. הוא לא נותן לי רושם מוטעה. הוא אמר לי

לא לדאוג בקשר לערב, שהוא יביא איתו קונדומים. הוא לא שאל אם

הוא יכול להביא בקבוק יין, והוא לא שאל אם אני אולי רוצה לשכור

סרט בו נוכל לצפות יחד לאחר ארוחת הערב. הוא הבהיר שהוא יביא

קונדומים. ככה שאני יודעת במה מדובר, ואין לי בעיה עם זה."

היא הצרה אליי את מבטה ושאלה, "את בטוחה?"

הנהנתי. "בהחלט."

היא שוב בהתה בי, ולא טרחה להסתיר את הבעת פניה הספקנית.

למעשה, הבעת פניה הייתה מודאגת למדי.

"יש לי תחושה לא טובה בקשר לזה," היא אמרה.

"לי דווקא יש תחושה טובה," עניתי. "כי, תקשיבי, כמו שאמרתי,

חשבתי על דברים, ואחרי מה שהיה עם קנט, זה מושלם. זאת אומרת,

אני זוכה להרגיש יפה ומצחיקה, ולבלות בחברת מישהו שאין לו

נוצות או פרווה או רעמה, והוא לא החברה הכי טובה שלי בכל העולם

כולו. אני גם זוכה ליהנות מסקס מדהים ברמות אחרות. בבוא הזמן,

הוא ימשיך בחייו ואולי נוכל להמשיך להיות ידידים, ואחר כך אולי

הוא יעשה לי הנחה על החלפת שמן, או משהו כזה."

"יכול להיות שלאורך סוף השבוע ג'וני גאמבל שטף לך את המוח באורגזמות?" היא שאלה.

חייכתי אליה בעליונות. "לא."

"זו לא האיזי פורסטר שאני מכירה."

"זו האיזי פורסטר שאימא שלי גידלה, ובהתחשב במה שקרה עם קנט – ועם אבא שלי, אבל דיאנה הייתה מודעת לזה, ככה שלא הייתי צריכה להזכיר לה, רק לעצמי, על מנת שלא אמצא קנט נוסף, או אבא נוסף – "ייתכן שזה הדבר הכי טוב שהיה יכול לקרות לי."

כשהיא נראתה כאילו שבכוונתה לומר משהו, מיהרתי להמשיך בשצף הדיבור השקט שלי.

"אני אמצא את הבחור המתאים לי, הוא לא יהיה משוגע כמו קנט, והוא גם לא יהיה לוור כמו הבעל של אדי. הוא גם לא יהיה איזשהו בחור שמתפשר עליי ושאוּלי יצטרך להתאמץ להתאהב בי, אפילו אם ליבו שייך ברובו למישהי אחרת. אבל אני בת שלושים ואחת, דיאנה. מאז שאני זוכרת את עצמי, עשיתי הכול נכון. חקרתי כל דבר, לא כולל קנט, עד לנקודה בה מעולם לא עשיתי שום צעד לא נכון, מעולם לא טעיתי, מעולם לא פישלתי עד כדי כך שכל הדברים שעבדתי כל כך קשה להשיג יאבדו לי. עכשיו הגיע הזמן ליהנות קצת. הגיע הזמן לעשות משהו רק מפני שהוא עושה לי טוב. אני יודעת איפה אני עומדת עם ג'וני. אבל אני מחבבת אותו, והוא מחבב אותי. אני אוהבת לשכב איתו, והוא רוצה לשכב איתי. ככה שאני יודעת את מקומי, וזה בסדר גמור מבחינתי."

"בסדר אם כך, בייבי." היא הרימה אל עיניה שתי אצבעות עם ציפורניים צבועות בוורוד, ואחר כך הפנתה אותן אליי והכריזה, "אבל אני משגיחה עלייך."

חייכתי אליה. "לא הייתי מצפה ממך לפחות. אז זה בסדר מצידך להעביר את הארוחה לשישי?"

"לגמרי. וגם לטפל בגן החיות שלך בזמן שאת בקמפינג. וגם אנחנו יושבות לארוחת צוהריים השבוע. אני רוצה לדעת הכול על הסקס המדהים הזה שחווית."

המשכתי לחייך כשענית, "קבענו." הלכתי לכיוון הדלת ואמרתי,
"אני חייבת לחזור לעבודה. ארוחת צוהריים מחר?"
"אני בעניין."
נופתי אליה לשלום, יצאתי מהמשרד שלה וחזרתי לעבודה.

פישלתי.

כשהגעתי לביתי באותו ערב, ראיתי את ג'וני יושב על כיסא הנדנדה הקלוע שעל המרפסת הקדמית שלי, ברכו האחת כפופה ורגלו האחרת מושטת לפנים, שתי שישיות בירה על רחבת העץ לצידו, הטנדר עומד בצד, ככה שיכולתי לראות אותו בבירור, כל השלווה שהייתה לי מהתובנה על אופי יחסי עם ג'וני גאמבל נעלמה כלא הייתה, והרגשתי פקעת עצבים.

איחרתי.

ונתתי לו לחכות.

הייתה זאת גסות רוח.

מיקדתי בו את מבטי, והייתי כל כך לחוצה, שלא הצלחתי לעכל עד כמה ג'וני נראה טוב כשקם מכיסא הנדנדה הקלוע ועמד על המרפסת הקטנה שלי, עליה נדנדה מרופדת בכרית, פמוטי ברזל מסולסלים עם קריסטלים המרחפים מטה, עציצים גדולים וקטנים גדושים בפרחים, ותבליטים מדהימים בפינות של קורות הגג ובדלת הרשת (זה אולי יישמע מטורף, אבל התבליטים האלה היו בין הסיבות העיקריות שהחלטתי לקנות את הבית).

חניתי, דוממתי את המנוע, לקחתי את תיק היד שלי ואז נאלצתי ממש להיבלע בכרית מושב הנוסע, כשהושטתי את ידי תחתיו וחיפשתי את הטלפון שלי.

התקשרתי אליו כשהייתי במרחק עשרים דקות מהבית, אמרתי לו שהוא יכול להגיע בעוד ארבעים וחמש דקות, והוספתי שאני כבר ממש קרובה, אבל צריכה לעצור ולקנות בירה.

הוא אמר לי שהוא יביא את הבירה ויפגוש אותי בבית שלי בעוד ארבעים וחמש דקות.

ואז התחיל כל הבלגן, ובין היתר, הטלפון שלי החליק מתחת למושב, ואפילו לא יכולתי להתקשר אליו ולעדכן אותו לגבי הבלגן הזה, לומר לו שאאחר, ככה שלא יגיע בעוד ארבעים וחמש דקות.

מצאתי את הטלפון שלי, הרמתי אותו, הזדקפתי, יצאתי מהרכב, סגרתי את הדלת וחציתי בנעלי עקב ובצעדים מהירים ומיומנים את שביל החצץ הרחב שהוביל אל ביתי ואל ג'וני, שעמד ונשען על אחת הקורות המעוטרות בתבליטים, מתבונן בי.

התקדמתי אליו תוך כדי דיבור.

"אני מצטערת. אני ממש, ממש מצטערת. אחרי שהתקשרתי איזה טמבל, שנראה כאילו שהוא מתכתב בזמן הנהיגה, נכנס לנתיב שלי, נאלצתי לעשות פנייה חדה כדי לחמוק ממנו, והטלפון שלי התעופף ונחת מתחת למושב שלי. זה אומר שלא יכולתי להגיע אליו בשביל להתקשר אליך ולומר לך שהחלו בעבודות בכביש 32, ושיש פקקים מטורפים. ואז נאלצתי לעשות עיקוף שחשבת שיאריך את הדרך בחמש דקות, אבל הסתבר שהוא האריך אותה בעשרים דקות, ועכשיו אני מאחרת, ואתה מחכה לי."

יכולתי לשמוע את הכלבים נובחים בתוך הבית, והגעתי אל שלוש המדרגות שהובילו אליו, אך נעצרתי כשהפסקתי לדבר וגם כשהבחנתי שג'וני בוחן אותי מכף רגל ועד ראש.

"נערה עובדת," הוא אמר בקול כה נמוך, שכמעט לא שמעתי אותו.

"מה?"

הוא הפנה את מבטו מנעליי בחזרה לעיניי.

"את עורכת דין?" הוא שאל.

הרמתי אליו את מבטי.

סיפרתי לו איפה אני עובדת בזמן ששתינו מרגריטות ב'הום'.

"אני עובדת ב'מילוֹ-קורפ ניהול ואבטחת נתונים'. חשבת שסיפרתי

לך את זה כשהיינו ב'הום'."

"נכון. את עובדת שם בתור עורכת דין?"

"לא, אני מנהלת מחלקת ניהול נתונים."

שפתיו התעקלו. "עכשיו הכול ברור."

לבשתי מכנסיים שחורים ומחויטים, פשוטים ואלגנטיים. אבל סביב מותניי הייתה כרוכה חגורת זהב דקה ונוצצת שמצאתי בחנות יד שנייה, זולה בטירוף ונראית כמו מיליון דולר.

לבשתי גם חולצה שחורה עם שסע שירד לצדדים בצוואר, קשור בפפיון גדול בצד הצווארון, ואפילו אני נאלצתי להסכים שהיא נפלאה, מפני שהיא אכן הייתה נפלאה, אבל גם מפני שקניתי אותה במבצע (הדרך היחידה בה קניתי בגדים), ובכל זאת שילמתי עליה הון עתק.

נעלתי נעלי עקב פשוטות ואלגנטיות, עם מעטה זמש מלמעלה ועקב גבוה מהודר, מבריק ודקיק. נעליים שעלו הון (גם הן במבצע), אבל טיפלתי בהן טוב יותר מכפי שנשים רבות מטפלות בילדיהן.

בהתחשב באורח חיי, הייתי צריכה להחזיק שלוש מלתחות: בגדים ליום יום, בגדים לעבודה בבית ובאורוות, ובגדים למשרד. על כל המלתחות הקפדתי להוציא כמה שפחות כסף, גם אם הייתי צריכה לעבוד קשה בשביל למצוא פריטי ביגוד שיחזיקו מעמד וארגיש בהם חמודה. או, כשזה נוגע לעבודה שלי, פריטי ביגוד אופנתיים שאוכל להרגיש בהם מקצוענית ורצינית, על אף שהייתי חמודה, וגם צעירה יחסית למישהי בתפקיד שלי.

עליתי מדרגה אחת ומלמלתי, "אני ממש מצטערת על האיחור. "איז, הבית שלך מקבל רק חצי נקודה פחות מגלגל המים בסולם המדליקות, ככה שממש לא סבלתי בזמן שישבתי פה וספגתי את כל זה," הוא אמר לי. "רק שריחמתי על הכלבים שלך, כי הם לא הפסיקו להשתולל בערך מהרגע שהחניתי פה את הטנדר שלי."

מצא חן בעיניי שהוא התלהב מהבית שלי לא פחות ממני (אף על שהטחנה שלו הייתה מדהימה, חלקתי על דעתו שהבית שלי צריך לקבל חצי נקודה פחות משלו. לדעתי הם היו שווים במעמד, וייתכן אפילו ששלי היה שווה יותר, כי היה מעט גדול יותר).

אבל לשמע התזכורת, סיננתי קללה חרישית ומיהרתי אל הדלת. פתחתי את דלת הרשת, הכנסתי את המפתח למנעול ופתחתי את הדלת.

דמפסי וסוורל פרצו החוצה בסערת אושר מחזרתה של אימא הביתה.

לא דאגתי מנוכחותו של ג'וני בביתי. לשני הכלבים שלי לא הייתה בעיה עם זרים, אלא אם כן לי הייתה בעיה איתם, ובדרך כלל הם היו פשוט נשארים דרוכים ומגוננים עד שנתתי להם את התחושה שהם יכולים להיות ידידותיים.

זה, כמובן, לא כלל את קנט – שהם תיעבו ממעמקי נפשם – אבל זה היה ברשותי, ומסיבות ברורות.

יש לציין שגם לפני שהוא חשף את הצד הפסיכי שלו, אף אחד מהם לא נהג בו בידדות יתרה (כולל את דמפסי, כשעדיין היה גור, אבל בהחלט גם בתור כלב בוגר), אבל מאז הקפדתי להזכיר לעצמי לבחון את התגובה של הכלבים שלי לכל מי שאני מכירה, כך שאוכל לקבל החלטות טובות יותר בנוגע לאנשים המקבלים את האישור שלי לבלות זמן בחברתי... ובחברתם.

וכך הם חגו סביבי כשהם מתנשמים בכבדות, מלקקים ומכשכשים בזנבם בפראות, וברגע שקלטו את ג'וני, החלו לחוג סביבו, והוסיפו רחרוחים לנשימות הכבדות, לליקוקים ולכשכושי הזנב.

ככל הנראה, ג'וני זכה בחותמת האישור שלהם. "הם ידידותיים", אמר ג'וני, מתכופף ללטף את ראשם ולגרד באוזניהם עד כמה שהתלהבותם התירה זאת.

"לכלב ההרים קוראים סוורל, לבוקסר קוראים דמפסי."

"היי, חברים," הוא אמר, קולו נמוך ומחוספס ומתוק.

לא היו לו חיות מחמד.

אבל הוא אהב כלבים.

חשתי שוב באותו עקצוץ מחליק במורד גבי.

ג'וני ואני קלטנו באותו הזמן שהכלבים העדיפו לקבל ליטופים מאדם זר ומדי פעם לומר שלום לאימא על פני עשיית צרכיהם, נראה שהם ממש מנמעים מעשיית הצרכים לטובת כל הטוב הזה שעל המרפסת. אז לפני שהספקתי לעשות זאת בעצמי, ג'וני הרים יד, הקיש באצבעותיו, הצביע במורד המדרגות ופקד עליהם, "חופשיים."

הם נשאו אליו את מבטם באוזניים זקורות, ואז ירדו במדרגות

בהתלהבות, מצמידים את אפם לאדמה ומחפשים את המקום המושלם לעשיית צרכיהם.

"בוא ניכנס," אמרתי, ורכנתי להרים את אחת משישיות הבירה.
 "בייב, אפילו אל תחשבי על זה."
 בחצי הדרך למטה, פניתי להביט בו.
 "סליחה?"

שאלתי זיכתי אותי בחיוך רחב ומסנוור לפני שהוא אמר, "תעזבי את הבירות, אני אביא אותן. פשוט תזיזי את התחת שלך פנימה."
 הנהנתי, הזדקפתי ונכנסתי פנימה.

המבואה הקרירה והמעומעמת שלי סגרה עליי בזמן שג'וני נכנס בעקבותיי והשלכתי את המפתחות ואת תיק היד שלי על השולחן.
 הבחנתי בקלי, החתולה הג'ינג'ית השמנה ומלאת הפרווה שלי, חוצה את המבואה בעצלתיים.

היא עצרה, כחנה אותי במבטה, החליטה להתעלם ממני לחלוטין, הסתכלה על ג'וני ומייד ניגשה אליו, החליקה את צד גופה על רגלו, ואז הציגה בפניו את עכוזה.

"זאת קלי. היא פלרטטנית. גם ג'יל וסברינה מסתובבות פה איפשהו. סברינה היא החתולה האפורה החלקה. ג'יל היא החתולה המנומרת האפורה־שחורה עם הפרווה הארוכה והסבוכה והחזה הלבן. היא קטנטנה וביישנית. כנראה שלא תזכה לפגוש אותה."
 אלא אם כן יבוא שוב. ג'יל הרגישה בנוח ליד אדם ככל שריחו הוסיף להתפשט במרחב שלה.

חשתי במבטו, אז הפניתי את מבטי מקלי אל עיניו המביטות בי. קלי מצידה, לא הייתה מרוצה מההתעלמות שלו מההזמנה לגרד בעכוזה. מצד שני, היא לא ממש הבינה שידי אוחזות שתי שישיות בירה.
 "קראת לחתולות שלך על שם המלאכיות של צ'ארלי?" הוא שאל.
 "הן לא לוחמות בפשע. הן בעיקר משירות שיער, אוכלות, מנמנמות ועושות לי רגשי נחיתות. אבל הן בכל זאת יפהפיות."

שיניו הלבנות הבזיקו שוב דרך זקנו, כשהניד בראשו באיטיות. פניתי לעבר המסדרון ואמרתי, "בוא אחריי. נכניס את הבירות למקרר ואתחיל לחמם את האוכל. ואני מתנצלת, אבל אני חייבת

להחליף בגדים, לצאת החוצה ולהכניס את הסוסים. אבל אחר כך, אכין גוואקמולה, ככה שיהיה לנו מה לנשנש בזמן שנחכה עד שארוחת הערב תהיה מוכנה.

”אני יכול להכניס את הסוסים שלך לאורווה.”

עמדתי ליד הדלפק במטבח ופתחתי מגירה כדי להוציא כמה מזלגות, אבל עצרתי להביט בו, סוגר את דלת המקרר על הבריות שלו. “זה מתוק מצידך, ג'וני, ואמרטו הוא לב אחד גדול, אבל הוא גם מאוד מגונן על סרנגטי, שתופסת מאוד מעצמה. לא תמיד מתחשק לה להתנהג יפה. ואם היא לא תתנהג יפה, הוא יחקה אותה. זה אומר שלא יהיה קל להכניס אותם לאורווה.”

”גדלתי עם סוסים, איזי. לאבא היו סוסים. גם לסבא היו סוסים. הסוסה האחרונה של אבא מתה שישה שבועות לאחר מותו, שבוע לפני שמכרתי את הבית שלו, אחרת הייתה באה איתי לטחנה. אני אצליח לעמוד במשימה, ואם לא, פשוט אבוא לקרוא לך.”

בזמן ששוחחתי עם דיאנה היה לי קל לקבל את זה שהקשר שלי עם ג'וני גאמבל מבוסס בעיקר על סקס.

אבל בזמן שהייתי עם ג'וני, זה היה הרבה יותר קשה. בייחוד ככל שהמשכתי לגלות יותר ויותר על אישיותו המקסימה. זאת אומרת, הוא אפילו לא היה מוכן לתת לי לסחוב שישיית בירות. “זה יהיה נהדר. וזה אומר שנגיע לגוואקמולה מהר יותר. האנצ'ילדות במילוי עוף שלי די מפורסמות בחוג המכרים שלי. אבל הגוואקמולה שלי טעים בקטע אחר.”

הוא הבזיק לעברי חיוך עקלקל ואמר, “מצפה לזה בכיליון עיניים.” הוא הפנה את מבטו אל הדלת האחורית, ואז חזרה אליי ואמר, “כבר חוזר.”

התבוננתי בו נעלם לפני שניגשתי אל הסיר לבישול איטי ופתחתי את המכסה.

אבל התמהמהתי מעט לפני שהתחלתי להפריד את הבשר. מפני שהבטתי דרך החלון והתבוננתי בג'וני הפוסע אל האורוות במכנסי הג'ינס הדהויים שלו, שהיו מעט רופפים על גופו והעידו במרומז על כל הטוב שהם מסתירים, ומגפיים מאובקים. אבל הוא

לכש חולצת ג'ינס, והיא בהחלט שדרגה את המראה שלו. החולצה שלו העבירה את המסר שהוא הזמן לארוחת ערב בבית של אישה, ושהוא התאמץ במידה האופיינית לגבר כמו ג'וני גאמבל, אבל הוא גם לא התכוון להופיע בטיי-שירט פשוטה.

התבוננתי גם בזמן שעצר לגרד בראשם של שני הכלבים שרצו לעברו, והמשכתי להתבונן בזמן שהמשיך בדרוכו, הכלבים מפזזים לצידו, לכיוון האורות.

בעודי מתבוננת בו, חשבתי ביני ובין עצמי שנדרשות לי בין חמש-עשרה לשלושים דקות להכניס את הסוסים לישון באורווה, תלוי עד כמה לסרנגטי מתחשק לשתף פעולה.

לכן חשבתי גם שאם היה בחיי טיפוס כמו ג'וני, זה היה יכול להיות ממש נחמד.

אהבתי את הסוסים שלי, ומעולם לא התחרטתי על הזמן שהשקעתי בטיפולם.

אבל גם לא הייתי מתנגדת לקבל קצת עזרה ממישהו. מעולם לא גרתי עם קנט. אולי מפני שבתת-מודע ידעתי שמשהו בו איננו כשורה. בנוסף, חודשיים מתחילת הקשר שלנו צ'ארלי אמר לי, "מצטער, איזו, משהו בברנש הזה פשוט לא בא לי טוב," והצהרתו עוררה את זהירותי. אבל על אף שהיינו יחד למעלה משנה, מעולם לא התקדמנו לשלב הזה.

מעולם לא התקדמתי לשלב הזה עם אף בחור, לא עם קנט ולא עם שני החברים הקודמים שלי, איתם הייתה לי מערכת יחסים ארוכה יחסית.

אולי אמצא מישהו כמו ג'וני, שיודע לטפל בסוסים. אולי אמצא מישהו שלא מפריע לו להכניס כביסה למכונה מדי פעם.

ואולי אמצא מישהו שגם לא מפריע לו לזרוק אותה למייבש ולקפל אותה אחר כך.

או מישהו שלא מפריע לו לשאוב אבק מהרצפה. אפילו לפני שעזבתי את הבית, בזמן שאימא עברה כל הזמן ואחותי התנהגה כמו מטורללת, הרבה לפני הגיל שבו הייתי אמורה להתעסק

בדברים האלה, אני הייתי זו שנשאה במרבית האחזיות על ניהול משק הבית, על כל האנשים ובעלי החיים שבו.

זה יכול להיות די מדהים אם יהיה לי מישור שיעזור במטלות הבית. ג'וני והכלבים כבר נעלמו לתוך האורות, ולפתע קלטתי ששקעתי במחשבות במקום לפרק את העוף.

למרבה המזל, העוף התפרק בקלות, בדיוק כפי שקורה תמיד לאחר שהוא מתבשל במשך יום שלם.

ולמרבה המזל, כבר חתכתי את טורטיות התיירס, גירדתי את גבינת הצ'דר האנגלית וניקזתי את המים מהזיתים, ככה שאוכל לזרוק אותם פנימה, לערבב אותם, להוסיף עוד גבינה וזיתים מלמעלה ואחר כך לכסות את הסיר ולחכות שהקסם יקרה.

הוצאתי את פחית השעועית השחורה, פתחתי אותה ושפכתי את השעועית לתוך סיר שהנחתי על הכיריים, מוכן לחימום, לפני שיצאתי מהמטבח ועליתי במדרגות להחליף בגדים, כך שלא אצטרך לעשות זאת בזמן שג'וני בסביבה.

הוא יוכל לפטפט איתי בזמן שאכין את הגוואקמולה. אבל לאחר שאילצתי אותו לחכות לי עד שאגיע הביתה, לא רציתי לתת לו לחכות לבד בזמן שאחליף בגדים.

כבר תכננתי מראש מה אלבש, ככה שתוך זמן קצר להפליא נפטרתי מהמכנסיים, החולצה והנעליים שלי ולבשתי מכנסי ג'ינס רפויים וקרועים עם חפתים רחבים ואת החולצה עם ההדפס הירוק, עם שרוולי המלמלה החמודים, והבקושי-קיימים שלה.

הסרתי את צמיד הזזה ואת השעון הדק שלי, השארתי את עגילי הזהב וירדתי במדרגות יחפה, בעודי מרימה את שיערי כדי לאסוף אותו בגומייה בערמה מבולגנת על ראשי.

נכנסתי למטבח והסתכלתי דרך החלון, אבל לא ראיתי את ג'וני. שקלתי לצאת ולברוק מה איתו, אך במקום זאת החלטתי לתת לו זמן, והלכתי להביא את האבוקדו.

התחלתי לעבוד על המטבל, עיניי נודדות מדי פעם לעבר החלון, עד שלאחר כחמש דקות הבחנתי בג'וני ובכלבים שלי מגיחים לאיטם מתוך האורות.

אז הבנתי שאופן הליכתו מוצא חן בעיניי. היה בו חן גברי ושופע ביטחון. הוא פשוט היה מי שהוא. הוא נראה כפי שהוא נראה. הוא התנועע כפי שהוא התנועע. הוא נותר אדיש לעובדה שכל זה היה פשוט מדהים.

זה פשוט היה...

הוא.

הוצאתי בכף את תכולת האבוקדו, הוספתי מעט מלח וקצצתי את הבצל, את הכוסברה ואת הפלפלים החריפים כאשר ג'וני והכלבים נכנסו פנימה.

"לסרנגטי התחשק להתנהג כמו דיווה, "ניחשתי, בעודי מביטה מעבר לכתפי ותוך כדי קיצוץ, לכן כשהכלבים שלי ניגשו אליי, פשוט חיכתי את רגליי בגופם בברכת שלום.

"הכלבים שלך אוהבים זרים. הפלומינו שלך קצת פחות," הוא אמר. "לא, היא דווקא אוהבת זרים, אבל רק כשמתחשק לה. פשוט הערב התחשק לה להתנהג כמו דיווה."

הוא הביט בי במבט משועשע וניגש אל המקרר. "רוצה בירה?" "אני לא שותה בירה. אבל יש במקרר בקבוק יין פתוח, אם תוכל למזוג לי קצת. כוסות היין נמצאות שם." החוויית בראשי אל הקיר ממול.

"אין בעיה," הוא אמר.

"זה לא ייקח הרבה זמן, ואחר כך נשב במרפסת האחורית וננשנש בזמן שהאנצ'ילדות מתבשלות."

"את מתכוונת להכריח אותי לאכול ירקות?" הוא שאל.

חייכתי אליו. "אתה ילד גדול, אני לא בטוחה שאני יכולה להכריח אותך לעשות משהו, אבל אני מכינה סלט גדול. לא איעלב אם לא תאכל ממנו."

"אטעם ממנו ואז נראה אם הגוף שלי מוכן לספוג לתוכו מזון

בריא."

צחקתי ברכות, החלטתי לא לגעור בו, כי ידעתי ממקור ראשון שהוא שומר על הגוף הזה איכשהו, אחרת הוא לא היה נראה ככה, וחזרתי להכין את הגוואקמולה.

הוספתי את מיץ הליים לקראת הערבוב, כאשר ג'וני העיר מאחוריי, "אחלה מטבח."

הבטתי בו מעבר לכתפי. הוא נשען בידו האחת על האי, ידו השנייה אוזחת בבקבוק בירה והוא ממקד בי את תשומת ליבו.

"למזלי, לא הייתי צריכה לעשות בו יותר מדי שינויים. הוספתי את הכיור העמוק, וקיבלתי הנחה על דלפקי השיש, מפני שאיזו אישה הזמינה אותם ואחר כך החליטה שהיא לא מעוניינת בהם. חוץ מזה, רק צבעתי קצת, הוספתי כמה ידיות חדשות וזהו, בעצם."

"הוא חמוד. הוא מתוק. הוא את. אבל אני מרגיש שהביצים שלי מתכווצות רק מעצם הנוכחות שלי פה."

הגוף שלי היטלטל מהפתעה ופרצתי בצחוק, בעודי מתבוננת בארונות הצבועים בגוון שמנת ובידיות הזכוכית הירוקות, ובהיותי מודעת לכך שמתחת לכיור היה וילון בד מעוטר בשושנים ועלים על רקע שמנת. החלון שמעל לכיור היה מעוטר בהדפס פרחוני. סביב הכיור היו מדפים עם ספלים ירוקים מזכוכית חלבית שקיבלתי בירושה מאימא (שקיבלה אותם בירושה מאימא שלה), לצד ספלים נוספים שאספתי במשך השנים, כמה מהם ורודים. אפילו הקיטשן אייד שלי היה בצבע ירוק בהיר. כל שאר הדברים במטבח היו בגוון שמנת וירוק בהיר. וכל סנטימטר בו היה נשי באופן מובהק.

"אני כבר מסיימת, ואז נוציא אותך מאזור הסכנה וניקח אותך למרפסת האחורית."

"בייב, המרפסת האחורית שלך נראית נוחה יותר מהסלון שלי. על הספה לשניים הזאת יש יותר כריות ממה שיש לי על המיטה. יש לך שם אפילו מנורה."

"אני אוהבת שנוח לי," אמרתי לגוואקמולה.

"אני אקח סיכון רציני ואנחש שהצלחת להגשים את הרצון הזה שלך."

שוב צחקקתי ברכות, ואחר כך ניגשתי אל הארון והוצאתי מתוכו שקית צ'יפס וקערת סלסה.

"אתה יכול לצאת החוצה," אמרתי לו. "אני אכין את הסלסה, אשפוך את הצ'יפס לקערה ואצטרף אליך בעוד שתי שניות."

"אני אקח את היין שלך," הוא ענה.
 "תודה," אמרתי.

הכנתי את המטבל ואת הצי'פס ואז, כדי לשגע אותו עוד יותר, חיפשתי את מפיות הנייר הוורודות שמצאתי בחנות עתיקות, היו להן גדילים, כאילו היו עשויות מתחרה. שמרתי אותן למאורע מיוחד, מסיבה או משהו כזה, אבל החלטתי שעכשיו זה הזמן המושלם להשתמש בהן.

מצאתי אותן ולקחתי כמה מהן עם הקערה. ג'וני ישב על הספה לשניים שלי, ושני הכלבים שוטטו ברחבי המרפסת המקורה, מנסים להחליט היכן להתמקם בזמן שאני התמקמתי לציירו והנחתי את מפיות הנייר ואת הקערה הלבנה עם הצי'פס והסלסה על השולחן מולנו.

"אלוהים," הוא רטן, בעודו מתבונן במפיות.
 צחקתי.

דמפסי ניגש אלינו ונעץ בצי'פס מבט מלא תקווה.
 "לא, מתוק," מלמלתי.

הוא נעץ בי את מבטו החמוד, ואז סוויירל הצטרף אליו ובהה בצי'פס גם הוא במבט מלא תקווה.
 "גם לך אסור, חתיך שלי," אמרתי לו.

הוא ייבב אליי בעצב, ואז פסע סביב השולחן, מחליק אל בטנו בזעף בסמוך לכפות רגליי.

דמפסי בחר בג'וני, חלקית מפני שסוויירל לא השאיר לו מקום לצידי. בעיקר מפני שסוויירל היה מבוגר יותר, והוא כבר מזמן למד שכשאני אומרת לא, אני מתכוונת לזה. ג'וני היה אדם לא מוכר, אולי אפשר היה לשכנע אותו עם הצי'פס.

"הם מקבלים חטיפים אחר כך, לא צי'פס עכשיו," אמרתי לג'וני.
 "כמובן," השיב ג'וני, ורכן לפנים כדי לקחת צי'פס עם גוואקמולה,

תוך כדי שהוא מביט בדמפסי ואומר, "מצטער, חבר."
 דמפסי נראה עצוב.

ג'וני התרווח במושבו, ואני רכנתי לפנים ונהגתי כמוהו בדיוק.
 ואז הוא נגע בי, בפעם הראשונה באותו הערב.

הוא הניח יד חמימה על גבי התחתון, וחמימותה חלחלה לתוך בשרי, והתמקמה לכל אורך עמוד השררה שלי, עד לישבני. "אלוהים אדירים, איז, זה הגוואקמולה הכי טעים שאכלתי בחיי", הוא הכריז. שמחתי.

שמחתי גם על התזכורת לגבי מי שהיינו, עם ירו המונחת על גבי. לא חשבתי על זה, אבל הוא לא נישק אותי כשנפגשנו על מדרגות ביתי. הוא לא נגע בי, ואפילו לא התקרב אליי. הוא לא התקרב אליי גם כשהיינו במטבח שלי. אף על פי שמדובר במטבח קטן, הוא עמד רחוק ממני, ליד האי. לא היו בינינו שום נגיעות, נשיקות על הלחי, רפרוף שפתיים על הצוואר.

לא הייתה בינינו שום חיבה אינטימית, ואפילו לא חיבה ידידותית. עכשיו אנחנו אוכלים. סקס אחר כך. ייתכן שהוא אפילו לא יעביר פה את הלילה. זה היה המצב בינינו. מי שהיינו. מה שקורה פה. והעובדה שג'וני הכניס את הסוסים לאורווה והקניט אותי במטבח לא שינתה דבר מכל זה.

התרווחתי במושבי כדי לאכול את הצי'פס שלי, ובו במקום איברתי את היד שלו, מאחר שהוא שוב רכן קדימה לקחת לעצמו מנה נוספת. בלעתי ואמרתי לו, "שמחה שהוא מוצא חן בעיניך."

"אני צריך את המתכון הזה," הוא אמר לי. "מצטערת. אני מתכוונת לחלוק אותו רק עם הבנות שלי, ורק אחרי שיישבעו לחלוק אותו אך ורק עם הבנות שלהן." ג'וני הסב את ראשו הצידה ובחן אותי בעיניים בורקות. ואז הוא המשיך לאכול מהגוואקמולה. רכנתי לפנים והרמתי את כוס היין שלי.

כאשר בסופו של דבר, הוא הרים את הבירה שלו והתרווח במושבו, נדחקתי לפינה והנחתי רגל על המושב, מה שהצמיד את הברך שלי לירך שלו, אך הוא מצידו כלל לא הגיב למחווה הזאת, אבל כך היה המצב בינינו.

ועכשיו הגיע הזמן לטפל בכמה עניינים שהציקו לי.

"אני יכולה לדבר איתך על משהו שאולי יהיה קצת מביך?"
 דמפסי ישב לצידו, נשען על דופן הכיסא שלו, וג'וני הפסיק לגרד
 בראשו של דמפסי והפנה אליי את תשומת ליבו.
 הוא נראה מהוסס, אבל השיב, "בטח."
 החזקתי את כוס היין מולי ויישמתי את ההחלטה שקיבלתי אחרי
 ששוחחתי עם דיאנה באותו היום.
 "עברתי לפה לא מזמן. עשיתי את זה מפני שיש לי חברים שגרים
 פה ואוהבים את המקום. הם גרים פה כבר חמש שנים בערך. הם זוג,
 דיאנה וצ'ארלי. האמת היא שדיאנה היא החברה הכי טובה שלי. היא
 זו שבאה לפה לטפל בחיות שלי."
 "בסדר," הוא אמר כשהפסקתי לדבר.
 "אז, סיפרתי לה שהייתי איתך, והיא סיפרה לי שאתה הבעלים של
 'מוסכי גאמבל'."
 נראה שהוא נרגע ורכן לפני לקחת עוד צ'יפס ולהעמיס עליו
 מטבל כשהשיב, "אמת."
 "היא סיפרה לי שמדובר ברשת עם לא מעט סניפים," אמרתי לו.
 הוא הכניס את הצ'יפס לפה שלו, לעס אותו ונשען לאחור בעודו
 מתבונן בי.
 הוא בלע והשיב, "תלוי איך את מגדירה 'לא מעט'. יש לנו שמונה
 מוסכים. לחברת 'סירקל קיי' יש מעל שלושת אלפים."
 תגובתו לא הייתה מתגוננת, היא הייתה עניינית.
 היא בכל זאת הייתה מוזרה.
 "לא, התכוונתי שזה די מרשים."
 "סבא היה צריך להאכיל אישה ושלושה ילדים, בן ושתי בנות," אמר
 ג'וני. "באותה תקופה היה לו רק את המוסך, זה שפה, במאטלוק. הוא
 ראה מה צופן העתיד וידע שהוא לעולם לא יצליח, שלעולם לא יהיה לו
 מה להוריש לבנו, אם לא יתרחב. תמכור יותר דלק, ואתה יכול למכור
 אותו יותר בזול. תחליף מספיק מסננים, ותוכל לקנות בכמויות ולקבל
 מחירים טובים יותר. תוסיף עוד מוצרים ומקררים מלאים בקרטיבים,
 ויש לך מקורות הכנסה נוספים. הוא פתח את המוסך השני והשלישי.
 אבא הגדיל את מספר הסניפים לשבעה, ואני הוספתי את השמיני."

הנהנתי.

" אבל אני מכונאי, " הוא הצהיר. "יש לי מנהל שמטפל בכל החרא הזה, כי אין לי כוח לדברים האלה. זה משעמם אותי למוות. אני מעיין בדרו"חות שלו. אני נפגש איתו פעם בשבוע, בשביל לאשר את ההחלטות שלו. ואני האדם היחיד שיכול לחתום על המחאות, מפני שאני לא טמבל. בשאר הזמן אני מתקן תיבות הילוכים ומחליף בלמים."

"אני... הרגזתי אותך?" שאלתי, מפני שלא הצלחתי להבין את זה, בהתחשב בדרך הקרירה והעניינית שבה הוא שיתף אותי במידע. "לא הרגזת אותי. אני תוהה מה מביך מבחינתך בשיחה על המוסכים שלי."

"זה לא החלק המביך, " אמרתי במהוסס.

"אם כך, אולי כדאי שתגיעי לחלק הזה, " הוא דחק בי. החלטתי שמוטב לא ללכת סחור סחור, ופשוט לסיים עם זה. "חברה שלי גם סיפרה לי על שאנדרה, " אמרתי בשקט. התבוננתי בו בקפידה.

אבל ארשת פניו נותרה חתומה לחלוטין, ייתכן ששפתיו התהדקו מעט, אבל לא יכולתי לדעת בוודאות, מאחר שהזקן הסתיר אותן. "מאטלוק, בערך כל מי שגר פה בסביבה כשהייתי עם שאנדרה, גיבש דעה על מה שהיה בינינו, בזמן שלאף אחד מהם, חוץ משאנדרה, לא היה שמץ מזוין של מושג. אז אל תקשיבי לחרא הזה." "רק רציתי לדעת אם היא הסיבה שבגללה –

"ביום לפני שפגשתי אותך מלאו שלוש שנים למותו של אבא שלי, אלייזה. זה היה מצבי אתמול. אל תקשיבי לחרא הזה."

"בסדר, " אמרתי בהיסוס. "אבל אפשר רק לומר ש... טוב, חשבת שרכדאי שתדע. שכדאי שתדע שסיפרו לי. שתדע שאני יודעת. לא רציתי ל... זאת אומרת, אתה לא חי בבועה, ואתה יודע שזה נכון גם לגביי, ככה שאני יכולה לשער שהנחת שאדבר עם החברות שלי על הפגישה איתך. אבל אני גם חושבת שזה לא הוגן שאדבר עליך, שאגלה דברים עליך, שאדע עליך דברים שלא חלקת איתי בלי שאשתף אותך שאני יודעת."

הוא לא הגיב לכך.

לכן הוספתי, "אז הנה. זה החלק המביך." הנפתי את ידי במחווה שהייתה לחוצה כשם שהרגשתי בתוכי וסיכמתי, "עכשיו הוא מאחורינו."

"אהבתי אותה," הוא הצהיר.

הפעם אני הייתי זו שלא הגיבה.

"חשבתי שאעשה איתה תינוקות ואבלה איתה את שארית חיי. זה לא קרה. זה נגמר בינינו כבר מזמן. היא די רחוקה ממאטלוק, ואין לה כל כוונה לחזור. האם זה דפק לי את השכל? כן. גבר מחליט לבלות את שארית חייו עם אישה, להקים איתה משפחה, וזה נגמר, מן הסתם שזה מה שיקרה. אבל זה קרה. היא קרתה. ועכשיו זה נגמר."

"אני מצטערת שזה קרה," אמרתי בעדינות.

"לא היית בתולה לפני ששכבנו, אז אני מניח שאני לא היחיד פה

עם היסטוריה כזאת."

"אף פעם לא הייתי מאוהבת," אמרתי בקול חרישי.

"נסי להימנע מזה," הוא יעץ בנחישות. "זה כאב לב ודאי."

ושוב...

זה היה המצב שבו מצאנו את עצמנו.

"מבאס אותי שזה מה שאתה מרגיש," אמרתי לו, עדיין בשקט. "אבא שלי היה טיפוס. אני מניחה שבצורה שונה מהסיפור שלך, ובכל זאת, הוא היה כזה. אימא מעולם לא התאוששה. היא ניסתה, לא מעט פעמים, נתנה את כל כולה. ככה שגם אם מעולם לא הרגשתי שום דבר כזה, אני בכל זאת מבינה, במובנים מסוימים, את מה שאתה אומר, כי יצא לי לראות אותה מחפשת משהו שלא נועד להיות שלה. מפני שלפעמים הייתי רוצה שהיא תנסה להימנע מהחיפוש שלה אחר אהבה, כדי שתוכל למצוא את האושר שלה בדרך אחרת."

"משהו כך השתנה," הוא הכריז.

הרגשתי בעווית קלה בראשי, נוכח הפתעתי מההערה שלו.

אבל חשרתי שהוא אמר את זה כדי לשנות את נושא השיחה.

"כן, עליתי למעלה כשהיית באורווה והחלפתי את בגדי העבודה

שלי," אישרתי.

"לא, הוא אמר בתקיפות. "אתמול, היית לחוצה וחסרת ביטחון, חוץ מאשר כשהיינו במיטה. היית מתוקה, כשלא הנחת לעצבים שלך לשלוט בך, כי כשהם שלטו בך עשית כל מיני שטויות מטופשות, והיית ביישנית בטירוף. עכשיו את לא." "עכשיו אני במרחב שלי, " הסברתי. "זה לא זה, " הוא השיב.

"כבר התנהגתי מולך כמו מטומטמת אמיתית, אז זה כבר קרה, ואתה לא תהיה מופתע ולא תכעס אם זה יקרה שוב. וזה תרחיש סביר בהחלט, רק אומרת. אני יכולה להפגין ביטחון עצמי כשאני מגישה את הגוואקמולה המפורסם שלי, מפני שכפי שבוודאי שמת לב, " נופפתי בכוס היין שלי לעבר הקערה, "הוא בהחלט ראוי לביטחון. במשך שאר הערב, אני מזהירה אותך מראש, הכול יכול לקרות." הוא שוב לא הגיב.

"ובקשר לקמפינג – שאני מניחה שיימשך משבת עד ראשון, רק שתדע, בפרק זמן כזה אני עלולה לחולל מיני-ארמגדון-שלי-ג'וני-ואיזי." עווית חלפה בשפתיו.

"אבל אין לך מה לדאוג, לפחות עד שנסיים עם האנצ'ילדות, כי גם הן מעולות בטירוף, " הבטחתי לו.

"יש לך תוכניות ליום רביעי?" הוא שאל.

הלב שלי עשה שמיניות באוויר. "לא."

"תורי להקסים אותך עם הבישולים שלי."

חיוך הזדחל באיטיות על שפתיי. "קבענו."

הוא שוב רכן לעבר הגוואקמולה, והוא עשה זאת בעודו אומר, "רק שתדעי, בייב." הוא העמיס את הצ'יפס בגוואקמולה, התרווח לאחור על כיסאו והישיר אליי מבט. "אני מעריך את הכנות שלך. את צודקת. זה יהיה ממש לא סבבה אם תדעי עליי דברים שלא סיפרתי לך. אז תודה על זה."

ואז הוא השליך את הצ'יפס לתוך פיו.

"אין בעד מה, ג'וני."

הוא החווה בראשו לעבר הקערה. "את מתכוונת לתת לי לאכול את כל זה לבר?"

חייכתי אליו והנדתי בראשי, ואז רכנתי אל הקערה, לקחתי צ'יפס משלי ואמרתי, "לא."

התרווחתי לאחור בכיסא שלי ותחבתי את הצ'יפס לתוך פי. כאשר שטפתי את הצ'יפס בלגימת היין הראשונה שלי הרגשתי את ידו מתמקמת על צד הברך שלי, הצמודה לירך שלו. חשתי באותו עקצוץ בעודי בולעת מהיין הצונן. "עכשיו," הוא מלמל, נשאתי אליו את מבטי. "את באמת מתכוונת להכריח אותי לבקש נשיקה?" הוא רצה נשיקה.

"לא," לחשתי, ואז רכנתי לעברו, הנחתי את ידי על ירכו וקירבתי אליו את פניי.

הוא שזר את אצבעותיו בשיערי בזמן שכרך את ידו סביב ראשי ומשך אותי אליו.

נישקתי אותו, אבל גם הוא נישק אותי.

ואז הוא הרפה ממני, אני התרווחתי לאחור בכיסאי, וסיימנו לאכול את כל הגוואקמולה והצ'יפס.

מאוחר יותר, אחרי האנצ'ילדות, אחרי שג'וני הכריז שפאי התפוחים שלי, שהוגש לצד גלידה, היה מוצלח יותר מהגוואקמולה, אחרי שג'וני עזר לי לפנות ואחרי שהרשיתי לו לתת לכלבים חטיפים, הובלתי אותו במעלה המדרגות אל החדר שלי, אליו הולכתי אותו.

עצרתי מפני שהרגשתי שהוא עצר.

האנצ'ילדות היו מצוינות, על אף שג'וני הסכים שעד כמה שהן היו מצוינות, הגוואקמולה היה מוצלח אף יותר (הוא אמר את זה לפני שאכל מהפאי שלי).

והסלט שהוא העמיס על חצי מהצלחת שלו לא הכניס את גופו להלם.

בנוסף, האווירה בינינו הייתה רגועה וקלילה. התחלנו להכיר זה

את זה, ונכון שלא נכנסנו לרבדים עמוקים, אבל עכשיו קיבלתי אישור למידע שדיאנה מסרה לי על כך שיש לו אח, אבל גם ידעתי שפעם היה לו כלב בשם ריינג'ר. ידעתי גם שהוא בן שלושים וארבע, ושהוא לא למד בקולג'. הוא למד מכונאות, אבל כבר הכיר את רוב חומר הלימוד, מאחר שהוא עבר לצד אבא שלו (ולפני מותו, גם לצד סבא שלו) במוסך מאז שהוא היה גבוה יותר מפגוש של מכונית. ולא הייתה לו שום בעיה שסווירל ודמפסי יצטרפו אלינו לקמפינג.

ובמשך כל הערב הצלחתי לא להתנהג כמו מטומטמת.

אבל כל זה עמד להשתנות. יכולתי להרגיש את זה.

מפני שג'וני לא ניסה להסתיר את מה שתכנן לנו לאחר פינוי הכלים והאכלת הכלבים בחטיפים, כשהביט בי ואמר, "עכשיו, איזו איפה חדר השינה שלך?"

אז עכשיו עמדנו לשכב.

אז עכשיו הייתי ממש לחוצה.

הפניתי אליו את מבטי וראיתי שהוא מסתכל על נברשת הקריסטל הישנה שמצאתי במכירת חצר וקניתי בסכום זעום מפני שהייתה מטונפת. אבל ניקיתי אותה, ועכשיו היא הייתה מרהיבה ביופייה.

"ג'וני?"

הוא הרכין את סנטרו ועיניו חיפשו את עיניי. "יש לך נברשת

בחדר השינה?"

חיכתי בעליוזת, הרגשתי שהחרדה שלי מתחילה להתפוגג.

ומשכתי בכתפיי.

"מחר בבוקר אני אצא מהבית שלך מכוסה בנצנצים?" הוא שאל.

ליבי פצח בשירה ועצבני התפוגגו ונעלמו.

הוא התכוון לבלות פה את הלילה.

"לא נראה לי, ענית.

"כדאי שאגש לעבודה ואתחיל לזיין אותך, לפני שאהפוך לחדר-

קן או משהו," הוא אמר.

פרצתי בצחוק.

הצחוק שלי נקטע כשג'וני הסתער עליי בנחישות, שנינו נפלנו

לאחור וקיפצנו על המיטה שלי כשהוא רכן מעליי.

ואז הוא ניגש לעבודה והתחיל לזיין אותי.
גיליתי שהוא הביא איתו חפיסה של חמישה קונדומים.
אבל לפני שהתעלפתי עירומה בזרועותיו במיטה שלי, הספקנו
להשתמש בשלושה בלבד.
ובכל זאת, טוב שהוא הגיע מוכן.

”איז.”

הסתובבתי מהכיור והבטתי בג'וני.
הוא עמד בפתח המטבח, שיערו פרוע, לבוש במכנסי ג'ינס
מכופתרים, עם חגורה פתוחה, לבוש בחולצה לא מכופתרת, כפות
רגליו יחפות, מגפיו בידיו.
עיניו היו ישנוניות, ממוקדות בכתף שלי.
”אתה ער,” אמרתי.
”בייב,” הוא השיב.
”מה?” שאלתי.
”מה לעזאזל יש לך על הכתף?”
הרכנתי את מבטי אל הקנרית הכתומה שישבה על כתפי.
הקנרית פצחה בשירה.
הפניתי את מבטי חזרה אל ג'וני. ”זה ווסלי.”
הוא בהה בי.
סימנתי לעבר הקנרית הצהובה שקיפצה על הדלפק. ”זאת
באטרקאפ.”
”אלוהים אדירים,” מלמל ג'וני.
”הם מארחים לי חברה בזמן שאני מכינה ארוחת בוקר,” אמרתי לו,
ניגשת אל מכונת הקפה. ”רוצה קפה?”
”בייב,” הוא אמר.
”מה?” שאלתי, ושוב הפניתי אליו את מבטי. הפעם עיניו היו
נעוצות ברצפה.

"מה יש לך על כפות הרגליים?"
 הפניתי את מבטי אל כפות רגליי, ואז נשאתי אותו חזרה אליו.
 "מגפיים."
 "למה?" הוא שאל.
 "למה?" חזרתי אחריו.
 "למה את נועלת מגפיים כשאת לובשת מכנסי פיג'מה?"
 "הייתי צריכה ללכת להאכיל את הסוסים ולשחרר אותם."
 מבטו החליק במורד חולצתי הצמודה לעבר מכנסי הפיג'מה שלי,
 ומשם אל המגפיים שלי ובחזרה אל עיניי.
 "אני פה, את מעירה אותי כדי לשחרר את הסוסים."
 בטני התהפכה בקרבי.
 "בסדר, לחשתי."
 "אני לא יודע מה השעה, אבל אני יודע שאני לא רוצה לדעת מה
 השעה. כל יום את קמה בשעה מוקדמת כל כך?"
 "יש הרבה דברים שאני צריכה להספיק בבוקר, ואחר כך יש לי
 נסיעה ארוכה לעבודה."
 הוא הפיל את המגפיים שלו אל הרצפה, נכנס למטבח וניגש אליי.
 הוא לא נישק אותי ולא נגע בי.
 במקום זאת, הוא הרים את אחת מאצבעותיו.
 ווסלי קיפץ עליה.
 ג'וני קירב את ידו אל הכתף שלו, ואז ווסלי קיפץ עליה.
 כל עולמי היטלטל, מפני שאף על פי שזה היה נתון לוויכוח, ייתכן
 שזה היה עדיף על נשיקת בוקר טוב.
 הרגשתי את זה, כצפוי.
 גם התעלמתי מזה.
 ואז ג'וני שלף את הקנקן ממכונת הקפה, ולקח את אחד הספלים
 התלויים על וו מתחת לארונות.
 "לכי תעשי מה שאת צריכה בשביל להפוך לנערה עובדת. אני
 אכין ארוחת בוקר."
 "אישה עובדת, תיקנתי אותו.
 עיניו היפהפיות, שעדיין היו ישנוניות, הוסטו לעברי.

"אל תציקי לי בשעה שלוש לפנות בוקר."

"השעה חמש וחצי, ג'וני."

גבותיו העבות והמושכות, שהיו לעיתים מאיימות למראה, הזדקרו במעלה מצחו.

"מה אמרתי על לא להציק לי?"

חייכתי אליו בעליזות.

"לכי", הוא פקד עליי.

המשכתי לחייך, הסתובבתי על עקביי נעולי המגפיים והלכתי אל הדלת האחורית.

חלצתי את המגפיים, השלכתי אותם אל המרפסת האחורית ויצאתי מהמטבח, אבל עצרתי ליד הדלת והסתובבתי אליו.

ווסלי עדיין עמד על כתפו של ג'וני בזמן שהוא הציץ לתוך המקרר הפתוח, אחת מידי מונחת על הידית, והשנייה מורמת לצד גופו, אצבעותיו הארוכות והחזקות עוטפות את אחד מספלי הקפה הלבנים והכבדים שלי.

"ג'וני? קראתי אליו.

הוא הסתובב אליי, אבל לא סגר את דלת המקרר.

"לא הפכת לחד-קרן", ציינתי בפניו.

"הציוד שלי כבר פועל, ככה שאם את לא רוצה לאחר לעבודה, כדאי שתפסיקי להיות חמודה בזמן שאת מתחכמת איתי ותיגשי להפוך לאישה עובדת."

"המסר התקבל", השבתי, מחייכת אליו מאוזן לאוזן.

"איזי, אין בעולם הזה אדם נורמלי אחד שמסוגל לחייך ככה בשלוש לפנות בוקר", הוא נהם.

"השעה חמש וחצי", אמרתי שוב.

"בייבי?" הוא קרא אליי.

"כן", השבתי.

"תעלי כבר למעלה, לעזאזל."

המשכתי לחייך אליו.

המשכתי לחייך אליו עד שכבר חשבתי שהוא לא יוכל עוד לשאת זאת, ואז הסתובבתי ועליתי במדרגות במהירות.